

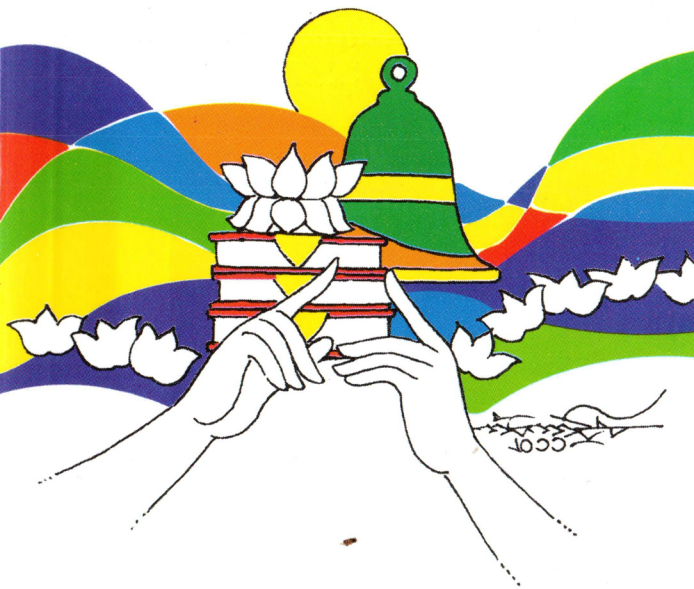

ဓမ္မဒုတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)

သာသနဓလေ့မ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက အာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုလနဟိတရေ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဘဝထံမှာ ဓမ္မရာ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)

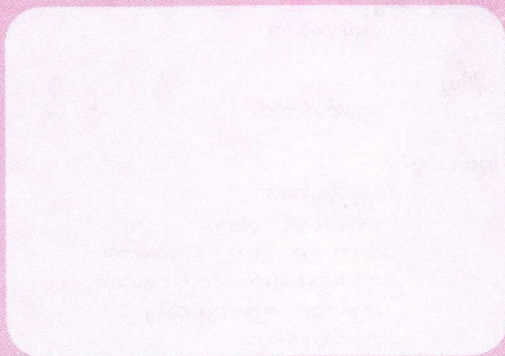
သာသနဓမ္မောစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မောစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက အာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဇရ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဘဝထံမှာ ဓမ္မရာ

“ဓမ္မစကား၊ နေတိုင်းကြားကာ၊
စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိဉာဏ်တက်၏”

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်

သစ္စဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဝိနာတိ

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်

၆၀၀၉၈၅၁၁၁

အဖုံးခွင့်ပြုချက်

၆၀၀၉၁၉၁၂၁၁

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၁၂၊ ဇန်နဝါရီလ (ပထမအကြိမ်)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ပန်းချီကံကောင်း

ပုံနှိပ်သူ

ဇေယျမော်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေသူ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဒေါ်ခင်မာရွှေ(မြ - ၃၉၀၅)

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊

ကုန်သည်လမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

အုပ်ရေ

၅၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၄၀၀

၂၉၄-၃

ပညိဿရ၊ အရှင်၊ ဒေါက်တာ၊ ဓမ္မဒူတ

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ / ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ။ - ရန်ကုန်

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၇၂ - စာ၊ ၉.၅ x ၁၇.၂ စင်တီ။

(၁) ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A(Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဘဝထံမှာ ဓမ္မရူပ

ပြန်ဆိုရေး

ဆုပြည်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊ (သရဖီကွန်ဒို)၊

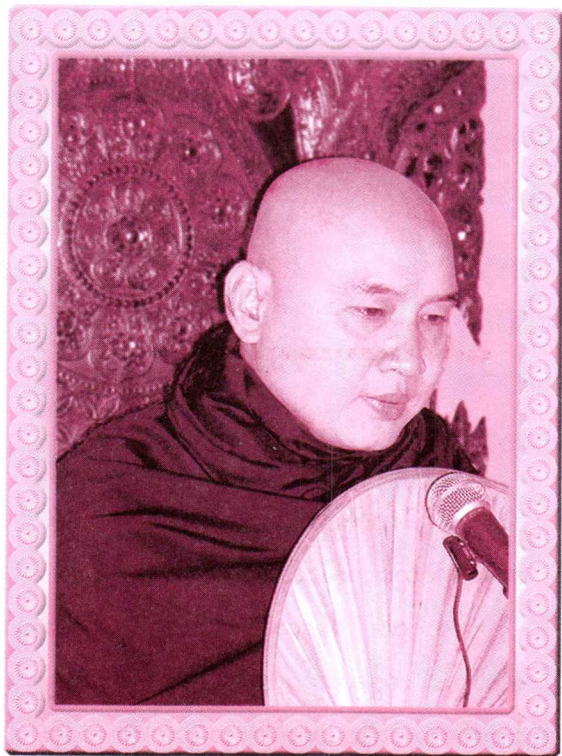
ကုန်သည်လမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

ဓမ္မဒူတ တရားတမန်

ဓမ္မဒူတ စာပို့ချ သင်ကြ ကျင့်ကြစေ။
ဓမ္မဒူတ စာရေးပြ ဖတ်ကြ ကျင့်ကြစေ။
ဓမ္မဒူတ ဟောဖော်ပြ နာကြ ကျင့်ကြစေ။
ဓမ္မဒူတ တရားပြ ကျင့်ကြ ကျိုးရစေ။

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A(Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဓဇာတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက အာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဇေ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ
ဦးကျော်လှိုင်+ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊
ဇန်နဝါရီလတွင် ဖွားမြင်သည်။

တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်း ဆရာ
တော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ
ဇောတိကဇေ)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်း
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်
တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မဟာ
ဝိသုတာရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး

သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ သီရိ
လင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့တွင်လည်းကောင်း
ပညာ သင်ယူခဲ့ပါသည်။

သာသနဓဇ မြောစရိယဘွဲ့!

သာသနဇောတိပါလ မြောစရိယဘွဲ့!

သာသနဟိတ ဂဏဝါစက အာစရိယဘွဲ့!

B.A (Myanmar), M.A (Srilanka),
Ph.D (India) ဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်
သော မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့
သည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သထုံမြို့၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ
ပရိယတ္တိ သာသနဟိတအသင်းကြီးမှ ဆက်ကပ်
သော အဘိဝံသ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်
သော ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ ဘွဲ့တော်ကို
ရရှိခဲ့သည်။

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်ထိ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတ တောရကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်မှစတင်၍ သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက် ကော်ကျေးရွာတွင် ဓမ္မဒူတသုခိတာရုံကျောင်း တိုက်ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာနနာယက ဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင် ကုန်းတွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာနနာယက ဆရာ တော်အဖြစ် စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြ ကာ သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ

၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် (၁) ရက်၊
 ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊
 အလုံဆင်မင်းဈေး အငှားယာဉ်မောင်းမိသားစုများ၊
 စေတနာရှင်မိသားစုများရဲ့ဒသမအကြိမ်မြောက်ရွှေတိဂုံ
 စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ရွှေစင်ရွှေပြား ၁၂ ကျပ်သား
 ကပ်လှူပူဇော်ပွဲနှင့် ဓမ္မသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပရာ၌
 ဟောကြားအပ်သော “ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ” တရားတော်။

ရှာကိုရှာရမှာက

မိမိတို့အသီးသီး ကျင်လည်ကျက်စားနေရတဲ့ ဘဝ၊ အလွှာအမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အမျိုးမျိုး၊ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံနေကြရတဲ့ဘဝထဲမှာ တရားဓမ္မကို တော့ဖြင့် မသိမနေ မဖြစ်မနေ သိနားလည်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေရမယ်၊ ဆည်းပူးရမယ်၊ လေ့လာ ရပါမယ်။

ဘဝထဲ ဓမ္မရှာရမှာပါ။ လူတော်တော်များများက ဘဝထဲမှာရှာရမယ့် ဓမ္မကို ရှာဖွဲ့မေ့နေတတ်ကြပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းသတ္တဝါတိုင်း အသီးသီး ပိုင်ဆိုင်ထား ကြတဲ့ဘဝ၊ ကိုယ်စီကိုယ်ငှရနေကြတဲ့ဘဝမှာ သတ္တဝါ တိုင်း သတ္တဝါတိုင်းက စားဝတ်နေရေးကို ကြိုးစားရှာဖွေ ကြပေမဲ့ အလေးထားမရှာရင် မဖြစ်လို့ ရှာကိုရှာရမှာက ဓမ္မပါ။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ ◆ ၁၁

ဓမ္မကို ပရိယတ္တိဓမ္မ၊ ပဋိပတ္တိဓမ္မ၊ ပဋိဝေဓဓမ္မလို့ သုံးမျိုးခွဲခြားပြီး သိရပါမယ်။ ပရိယတ္တိသာသနာ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာ၊ ပဋိဝေဓသာသနာရယ်လို့တော့ အသိများပါတယ်။ အသုံးများပါတယ်။ စာသင်တိုက်တွေမှာ စာချဆရာတော်များက စာသင်သား ရှင်ရဟန်းတို့ကို သင်ကြားပို့ချပေးနေတာ ပရိယတ္တိဓမ္မပါ။ အခု တရားနာ ပရိသတ်တွေကို သိသင့်သိထိုက်တာတွေကို ဟောပြောနေတာ၊ နာယူနေတာလည်း ပရိယတ္တိဓမ္မပါပဲ။

ပရိယတ္တိဓမ္မ အခြေခံပြီးတော့မှ စာပေပရိယတ္တိ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ အရှင်မြတ်တွေကလည်း သင်ယူထားတဲ့ တရားဓမ္မတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြတယ်။ တရားဓမ္မနာယူကြတဲ့ တရားနာပရိသတ်တွေကလည်း နာယူထားတဲ့ တရားဓမ္မတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြပါတယ်။ အဲဒီလိုလိုက်နာခြင်း၊ ကျင့်သုံးခြင်းသည် ပဋိပတ္တိဓမ္မပါ။

နောက်တစ်မျိုးက ပဋိဝေဓဓမ္မပါ။ ပဋိဝေဓဆိုတာ သင်ယူခြင်း၊ ကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် ရရှိလာတဲ့ အကျိုးရလဒ်က မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ပါ။ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာသည် ပဋိဝေဓဓမ္မပါ။ ဒီဓမ္မသုံးမျိုးကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒီဓမ္မသုံးမျိုးကို ဘဝထဲမှာ ရှာကိုရှာရမှာပါ။

ဘုရားရှင် သာသနာပြု

မြတ်စွာဘုရား သာသနာပြုတဲ့နည်းကို ကြည့်ရင် ဘုရားရှင်ဘယ်လိုများသာသနာပြုခဲ့သလဲဆိုရင်တရားဟောပြီးတော့ သာသနာပြုခဲ့ပါတယ်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်ပါတယ်။ သတ္တသတ္တာဟ လေးဆယ့်ကိုးရက် - တရားနလုံးသွင်း တရားဆင်ခြင်ပြီးတော့ တရားချမ်းသာနဲ့ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးပါတယ်။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ကစပြီးတော့ ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတို့ကို တရားဓမ္မဟောပြောခြင်း ကနေ သာသနာပြုလုပ်ငန်း စတင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုသာသနာပြုရာမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တရားဟောပြီးတော့ သာသနာပြုတယ်လို့ပြောရတာက ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်တဲ့ အချိန်အထိကို ဘုရားမြတ်စွာသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်းလိုလို တစ်နေ့မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လေးကြိမ်

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မတွေ ၁၃

ဆိုသလို ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်သူတွေကို တရား
ဟောသွားလို့ပါ။ ဟောကြားသွားတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံး
အမတွေကိုတော့ သာသနာဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ သုံးပါ
တယ်။ တရားဓမ္မကိုတော့ ဓမ္မလို့သုံးပါတယ်။ အတူတူ
ပါပဲ။ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လုံးဟောသွားတာသည် ပိဋကတ်
သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်း
လေးထောင်ပါ။

ဒီလောက်များမြှောင်တဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ဟော
သွားတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်လဲဆိုတာ
သိနားလည်ရပါမယ်။ ဘုရားရှင် တရားဓမ္မတွေကို
ဟောကြားတော်မူတာသည် ကျင့်ဖို့ပါ။ ဟောသွားတဲ့
တရားဓမ္မတွေသည် ပရိယတ္တိပါ။ ဟောထားတဲ့အတိုင်း
လိုက်နာကျင့်သုံးနေတာသည် ပဋိပတ္တိပါ။ ကျင့်ကြံအား
ထုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အကျိုးရလဒ်တွေ ပေါ်ထွက်
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေရရှိ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်
ပြုနိုင်တာသည် ပဋိဝေပပါ။

တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်မှုမကင်းပါဘူး။ တရား
နာယူခြင်း၊ တရားသင်ယူခြင်းမရှိရင် ဘယ်လိုကျင့်ရမယ်
ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး။ ကျင့်သင့်ကျင့်ထိုက်တဲ့ တရား
ဓမ္မတွေကို သိဖို့၊ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ တရားဓမ္မတွေကို
သိဖို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်သည် တရားနာခြင်းပါ။ ရဟန်း
သံဃာများအနေနဲ့ စာပေပရိပတ္တိသင်ယူခြင်းဟာ သာ
သနာရဲ့ အစပါ။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေအတွက် ရည်ညွှန်း
ပြီးပြောရင်တော့ တရားနာခြင်းက စရပါမယ်။

အမှန်အမှား သိလိုလား

အမှန်အမှားကို ခွဲခြားဝေဖန်သိချင်ရင် တရားနာရပါမယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားဒေသနာ၊ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လေးဆယ့်ငါးဝါဟောကြားတဲ့ တရားဒေသနာသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်နဲ့ ဟောခဲ့တဲ့ တရားဒေသနာတွေပါ။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဆိုတာ အလုံးစုံကို အကုန်သိတဲ့ဉာဏ်ပါ။ သိစရာမှန်သမျှ ဘာမျှမကျန်ရအောင် လုံးဝကို ကုန်စင်အောင်သိမြင်တဲ့ ဉာဏ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ပါ။

တစ်နေ့ကလဲ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ဘုန်းကြီးကို မေးလျှောက်ပါတယ်။ “ဆရာတော်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားက အလုံးစုံအကုန်သိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဘုရား” တဲ့။ သူက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ စိတ်ထဲမရှင်းလို့ မေးတာပါ။ လျှောက်ထားတာပါ။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မဋ္ဌာ ၁၅

လူငယ်လည်း လူငယ်၊ တရားဓမ္မနဲ့လည်း ထဲထဲ
ဝင်ဝင်မနီးစပ်တော့ ဘုရား တရား သံဃာကို ကြည်
ညိုပေမဲ့လို့ ဘာကြောင့်ကြည်ညိုတယ်၊ ဘာကြောင့်
ကြည်ညိုရတယ်ဆိုတာကို နားလည်သေးပုံ မရပါဘူး၊
အဲဒါကြောင့် သူ လျှောက်တာပါ။ “မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗ
ညုတဉာဏ်နဲ့ အလုံးစုံအကုန်သိတယ်ဆိုတာ ဖြစ်မှ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဘုရား၊ ဆရာတော် တပည့်တော်ကို
ရှင်းပြပါဦး” တဲ့။

သူဆိုလိုချင်တာက ဒီနေ့ခေတ် သူတို့ခေတ်မှာ
အသစ်အသစ်ဖြစ်နေတဲ့ နည်းပညာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ
မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးနောက်ပိုင်းမှာ
ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊
ကွန်ပျူတာတွေ၊ စလောင်းတွေ၊ အင်တာနက်တွေကို
ဘုရားရှင် သိနိုင်ပါသလား။ ဒါလောက်ကို တိုးတက်
နေတဲ့ ခေတ်နဲ့အညီ လူတွေတီထွင်ပြီးတော့ အသစ်
အသစ်ပေါ်ထွက်လာတဲ့ နည်းပညာရပ်တွေကို ဘုရား
မြတ်စွာက သိနိုင်ပါ့မလားလို့ ဆိုလိုတာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်က မြတ်စွာဘုရား
ပွင့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ခေတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ သိပ်ကို
ကြာသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ခေတ်ပေါ် နည်းပညာရပ်တွေ၊
အသုံးအဆောင်တွေကို သိနားလည်နိုင်ပါ့မလားလို့
သံသယဖြစ်လို့ သူ မေးလျှောက်တဲ့ စကားပါ။ အဲဒီ
တော့ သူနားလည်နိုင်သလောက်နဲ့ သူ့ကို ရှင်းပြရပါ
တယ်။

၁၆ ❖ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အကုန်သိတဲ့ဉာဏ်ရဖို့

မြတ်စွာဘုရားရှင်က အလုံးစုံအကုန်သိတဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဘယ်လိုရသလဲ။ ဒီဉာဏ်ကိုရဖို့ ဘယ်လိုများ လေ့လာခဲ့သလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရင် ဒီအဖြေက ရှင်းပါတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ် အကုန်သိတဲ့ဉာဏ်ကို ရဖို့အတွက် ဘယ်မှာ လေ့လာသလဲ၊ ဘာကိုလေ့လာသလဲဆိုရင် ခန္ဓာကို လေ့လာပါတယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဖို့အတွက် ဘုရားအလောင်းတော် အသိဉာဏ်ရှာတဲ့အချိန်မှာ အဓိက လေ့လာတာသည် ရုပ်ဓမ္မနဲ့ နာမ်ဓမ္မပါ။ မြန်မာလိုရိုးရိုးပြောရင် ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရားပါ။

ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ရုပ်နာမ်တရားတစ်ခုချင်းစီရဲ့သဘာဝ၊ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ၊ တည်ရှိနေပုံ၊ နောက်ပြီး ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ ဆက်စပ်မှု ဆက်သွယ်မှု၊ ရုပ်ကြောင့်နာမ်ဖြစ်၊ နာမ်ကြောင့်ရုပ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရုပ်က အကြောင်း၊ နာမ်က အကျိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်က အကျိုး၊ နာမ်က အကြောင်းလို့ ဆက်စပ်နေတဲ့ သဘာဝတွေ၊ အခြေအနေတွေ ရုပ်နာမ်သဘာဝတွေရဲ့ စွမ်းအား သတ္တိတွေဖြစ်ပုံပျက်ပုံတွေအလုံးစုံကိုမြတ်စွာဘုရားရှင် သိမြင်သွားပါတယ်။

တရားသိတယ်ဆိုတာ

ရှင်းရှင်းပြောရရင် တရားသိတယ်ဆိုတာ ဘာ သိသွားတာလဲဆိုတော့ ရုပ်-နာမ်အကြောင်း သိသွား တာပါ။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုမှာ လူလိုပြော လိုက်တာနဲ့ လူဆိုတာသည် ကိုယ်နဲ့ စိတ်ပဲရှိပါတယ်။ သက်ရှိသတ္တဝါ မှန်သမျှ ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ကိုယ်ဆိုတာ ရုပ်တရား၊ စိတ်ဆိုတာ နာမ် တရားပါ။

ရုပ်နာမ်အကြောင်းကိုတိတိကျကျ သေသေချာ ချာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဂယနဏ အသေးစိတ်သိရပါတယ်။ ဒီအသိဉာဏ်ရရင် ဒီကမ္ဘာလောက စကြဝဠာရဲ့ ဖွဲ့စည်း မှု ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ တည်ပုံ သိဖို့မခဲယဉ်းတော့ဘူး။ ကမ္ဘာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရုပ်-နာမ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ စကြဝဠာ အဝန်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးသည်လည်း ရုပ်ဓမ္မ၊ နာမ်ဓမ္မတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။

၁၈ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ရုပ်နာမ်ကိုသိရင် ခန္ဓာအကြောင်းလည်း သိတယ်၊
လောကအကြောင်းလည်းသိတယ်၊ ကမ္ဘာအကြောင်း၊
အာကာသအကြောင်း၊ စကြဝဠာအကြောင်း အကုန်လုံး
သိပါတယ်၊ အားလုံးသိသွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြောရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက
ရုပ်နဲ့နာမ်အကြောင်း သေသေချာချာ အသေးစိတ်
ဘာမျှမလိုအောင်ကို သိတယ်။ စိတ်တစ်ခုချင်းစီ ဘယ်
လိုဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လိုပျက်တယ်၊ ဒီလောက်လျင်မြန်တဲ့
စိတ်တွေ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံတွေကိုသိတယ်။ ရုပ်တရားတွေရဲ့
ဖြစ်လာပုံ၊ ပျက်သွားပုံတွေကို အသေးစိတ်သိတယ်။

ဒါတွေကိုသိရင်အကုန်လုံးကိုသိသွားတယ်ဆိုတာ
မယုံနိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အခု အသစ်အသစ် တိုး
တက်လာတဲ့ နည်းပညာတွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေ၊ အယူ
အဆတွေသည်လည်း ကြည့်လိုက်ရင် ရုပ်တရားနဲ့
နာမ်တရားပါပဲ။ ဘာမျှထပ်မထူးလာပါဘူး။

နှစ်တွေသာ ကြာသွားတယ်၊ ကမ္ဘာလောကရဲ့ ဖွဲ့
စည်းပုံ၊ စကြဝဠာရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံကလည်း ရုပ်နဲ့ နာမ်ပါပဲ။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံကလည်း ရုပ်နဲ့နာမ်ပါပဲ။
ဒီတော့ ဘုရားရှင် အကုန်သိတယ်ဆိုတာ လက်ခံလို့ရပါ
တယ်။

အသေးစိတ် တစ်ခုချင်းစီ အမှုန်အမွှားကအစ
မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်လောက်တဲ့ အသေးအဖွဲကအစ ရုပ်
နာမ်ကို သိမြင်တယ်ဆိုတော့ အသစ်ဖြစ်လာတဲ့ ရုပ်

ဖွဲ့စည်းမှု၊ နာမ်ဖွဲ့စည်းမှုအားလုံးကို ဘုရားရှင် အကုန် သိတယ်ဆိုတာ လက်ခံလို့ရပါတယ်။

ဘုန်းကြီး သူ့ကို ဥပမာတစ်ခု ပြောပြတယ်။
“ပင်လယ်ရေ၊ သမုဒ္ဒရာရေ ငန်မှန်းသိချင်လို့ ပင်လယ် တစ်ခုလုံး၊ သမုဒ္ဒရာတစ်ခုလုံး ကုန်စင်အောင် သောက် ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ပင်လယ်ရေလေး တစ်စက်တစ် ပေါက်၊ သမုဒ္ဒရာရေလေး တစ်စက်တစ်ပေါက် လျှာပေါ် တင်ကြည့်လိုက်ရင် ငန်တဲ့အရသာ သိနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

တစ်စက်လောက် တစ်ပေါက်လောက် မြည်း လိုက်ရင်ပဲ ရေစက်ရေပေါက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပင်လယ်ရေ၊ သမုဒ္ဒရာရေရဲ့ အရသာကို သိသွားနိုင်ပါ တယ်။ တစ်စက်တစ်ပေါက်ငန်ရင်လည်း ပင်လယ်တစ် ခုလုံး ငန်ရမှာပါ။ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အမှုန်အမွှား အသေး အငယ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်အကြောင်းသိရင် သိစရာ မှန်သမျှ အားလုံး သိပြီးသားပါ။

ကိုယ့်အသိဉာဏ် သေသေချာချာ

အမှန်အမှားကို သေသေချာချာ ခွဲခြားသိချင်ရင် တရားနာရပါမယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတတွေနဲ့ ကိုယ်သင်ထားတဲ့ ပညာရပ်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီးတော့ “ဒါက မှန်တယ်။ ဒါက မမှန်ဘူး” လို့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချပါတယ်။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို တိကျလိမ့်မယ်၊ မှန်ကန် လိမ့်မယ်လို့ တွက်လို့မရပါဘူး။ လွဲချင်လွဲဦးမှာ ချော်ချင် ချော်ဦးမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့အသိဉာဏ် သည် စိတ်ချရတဲ့ လုံလောက်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုး မဟုတ် သေးလို့ပါ။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အသိဉာဏ်သည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်အခြေခံတော့ အလုံးစုံအကုန်သိနေတဲ့အတွက်

မှားစရာ မရှိပါဘူး။ အမှန်အမှားသိချင်ရင် တရားနဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ပါ။

ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ကိုယ် ထင်ရာမလုပ်ရပါဘူး။ ကိုယ်က ကောင်းတယ်ထင်ပေမဲ့လို့ တရားနဲ့ တိုက်ဆိုင် ကြည့်လိုက်လို့ လွဲချော်နေရင် မကောင်းဘူးလို့သာ ထားလိုက်ရပါမယ်။ ကိုယ်ကြိုက်ပေမဲ့လို့ သဘောကျ နေပေမဲ့လို့ ဒီအကျင့်အကြံသည် ဘုရားဟောနဲ့မညီရင် မှားနေတယ်လို့သာ လက်ခံထားလိုက်ရပါမယ်။

အမှန်အမှားကို ခွဲခြားဝေဖန်သိချင်ရင် ဘာလုပ် ရမှာလဲဆိုတော့ တရားနဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရပါမယ်။ တရားနာတော့မှ မှန်တာလည်း သိလာတယ်၊ မှားတာ လည်း သိလာတယ်။ မှန်တယ်လို့ သိရင် လက်ခံကျင့် သုံးပါ။ မှားတယ်လို့ သိရင် ပယ်ပစ်ပါ။ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆဆိုရင် ဆက်ကျင့်ပါ။ မှားတယ် ဆိုရင်တော့ စွန့်ရမှာပါ။

အကျင့်တရား ကျင့်လို့က

ဘဝချမ်းသာကိုရဖို့၊ ဘဝအဆင့်အတန်း မြင့်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် အကျင့်တရားတွေကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဘဝထဲမှာ တရားရှာဖို့လိုပါတယ်။ တရားရှာချင်တယ်ဆိုရင်လည်း တရားနာရပါမယ်။ တရားကျင့်ချင်ရင်လည်း တရားနာရပါမယ်။

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တဲ့အချိန် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် သူတကာတွေ ကျင့်နိုင်ခဲ့တဲ့အကျင့်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဇွဲမရှိတဲ့သူတွေ ကျင့်ဖို့ မလွယ်တဲ့ အကျင့်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဇွဲသန်သန်နဲ့ ကျင့်သွားပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကျင့်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ အားလုံးအသိပါ။ ခြောက်နှစ်ကြာပါတယ်။

ရွှေနန်းတော်ကနေ ထွက်ခွာလာပြီး ဘုရားအဖြစ် ရောက်တဲ့အချိန်ထိ တွက်စစ်ကြည့်ရင် နှစ်ပေါင်းခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ အကျင့်အမျိုးမျိုးကို ကျင့်သုံးခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓပြန်ဟောပြတဲ့ တရားဒေသနာတွေမှာ ကြည့်ရင် မကျင့်ဘူးတဲ့ အကျင့်ဆိုတာ မရှိသလောက် ပါ။ လောကမှာ အကျင့်တရား သိပ်ပြင်းထန်ပါတယ် ဆိုတဲ့သူတွေ ဘုရားအလောင်းကို မမီပါဘူး။ လိုက် ကျင့်လို့ မမီနိုင်ကြပါဘူး။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တိုင် ဝန်ခံမိန့်ကြားတာ ရှိပါတယ်။ “ရှေးတုန်းက လူတွေ ကျင့်ကြတာ ငါကျင့်သလောက်ကို ကျော်လွန်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီခေတ်မှာ ကျင့်ကြံကြတဲ့သူ တွေလည်းပဲ ငါကျင့်တာကို ကျော်လွန်ကျင့်ဖို့ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ နောင်ကို ဇွဲကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ ကျင့်ကြ ပါတယ်ဆိုတာလည်း ငါကျင့်တာကို ကျော်လွန်ဖို့ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး” တဲ့။

အစွမ်းကုန် တုမမှီအောင်ကျင့်

ဘုရားအလောင်းတော်သည် အစွမ်းကုန် စမ်းသပ် ရင်းနဲ့ ကျင့်သွားတာပါ။ ကျင့်ရင်းကျင့်ရင်းနဲ့မှ မှားတာ တွေကို အကုန်စွန့်ပယ်သွားတာပါ။ အစာရေစာ ဖြတ်ပြီး တော့ ကျင့်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းတစ်လုံး၊ တစ်ခါ တစ်ရံ သစ်သီးတစ်လုံး၊ ဒီလောက်လေးနဲ့မျှတပြီး နေတဲ့ အခါနေတယ်။ အသက်မရှူဘဲ ကျင့်တဲ့အခါ ကျင့်တယ်။ သိပ်ပင်ပန်းတဲ့ သိပ်ခဲယဉ်းတဲ့ အကျင့်တွေ ကျင့်လို့ ခန္ဓာကိုယ်မမျှတတော့ ပိန်ခြုံးခြောက်ကပ်ပြီးတော့ မျက်ကွင်းတွေလည်းနက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အရိုး ပေါ်အရေတင်ရုံလေး၊ ဝမ်းဗိုက်က စမ်းကြည့်လိုက်ရင်

၂၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

နောက်ကျောက် အရေပြားကို စမ်းမိတယ်။ နောက်
ကျောက် စမ်းကြည့်ရင် ဝမ်းဗိုက်ကို စမ်းမိတယ်။ လှမ်း
ကိုင်ထိမိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြားချပ်ပြီး အရိုးပြိုင်း
ပြိုင်းဖြစ်နေတဲ့အထိ ခန္ဓာကိုယ်ဆင်းရဲခံ၊ ပင်ပန်းခံပြီး
ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ အကုန်လုံး ဘာမျှမရှိ
တော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းပြာညစ်ထေးခြောက်ကပ်
သွားပါတယ်။ ဒုက္ခရစရိယာကျင့်တော်မူတဲ့ ပုံတွေ
ကြည့်ရင် အကျင့်တရား ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်၊
ဘယ်လောက်ဖွဲ့ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက် ကြိုးစား
တယ်ဆိုတာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ကြီးကို တွေ့ရပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလိုကျင့်တာတွေသည် မမှန်ဘူး။
ဒါတွေသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား မဖြစ်နိုင်ဘူး။
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရဖို့အတွက် ဒီနည်းစနစ်သည် သုံး
သင့်တဲ့ နည်းစနစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ သိလာပါတယ်။

သေလုမျောပါးဖြစ်တဲ့အထိ သတိလစ်မေ့မျောတဲ့
အထိကို ကျင့်ပြီးပြီ။ ဆက်ကျင့်ရင် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်။
တရားရစရာမရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် အကျင့်မှားလို့
သတ်မှတ်ပြီးတော့ လက်ရှိကျင့်နေတဲ့ လမ်းစဉ်ကို စွန့်
ပယ်လိုက်ပါတယ်။

အစွန်းလွတ် မရွံ့မပဋိပဒါ

နောက်ပိုင်းမှာ အစာရေစာ မျှတအောင် ပြန်ပြီး ဘုဉ်းပေးတယ်။ သပ္ပာယ်မျှတအောင် နေပြီး ကျင့်ပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး အလောင်းတော် လက်ကိုင် သုံးပြီးတော့ ကျင့်သွားတဲ့ အကျင့်သည် မရွံ့မပဋိပဒါ အကျင့်ပါ။ အစွန်းလွတ်တဲ့ အကျင့်ပါ။ ကာမသုခလ္လိကာ နယောဂ - ကာမဂုဏ်တွေနဲ့ ဖိမ်ခံနေတဲ့ဘက်ကိုလည်း မရောက်အောင်၊ အတ္တကိလမထာနယောဂ - ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ညှဉ်းဆဲနိပ်စက်တဲ့ဘက်ကိုလည်း မရောက်ရအောင်၊ ဟိုဘက်စွန်းလည်း မရောက်၊ သည်ဘက်စွန်းလည်း မရောက်၊ အစွန်းလွတ်တဲ့ မရွံ့မပဋိပဒါအကျင့်နဲ့မှ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားဟော အကျင့်တရားတွေ ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလား၊ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလားဆိုတာကို ယုံမှားဖြစ်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ကျင့်နည်း

၂၆ ❖ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကြံနည်း အားထုတ်နည်းအသစ်တွေကို ရှာဖွေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် အကုန် ရှာပြီးသွားပါပြီ။ ဟောသွားပြီးပါပြီ။

ဒါမဟုတ်ဘူး၊ ဒါမမှန်ဘူး၊ ဒါမှဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ မှန်တယ်၊ ဒီလိုကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းသည် ကောင်း တယ်၊ ဒီပုံဒီနည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းသည် မကောင်းပါဘူးရယ်လို့ တိတိကျကျ သေသေချာချာ မိန့်ကြားတော်မူတာမို့လို့ အကျင့်တရား ကျင့်ချင်တယ် ဆိုရင် မှန်ကန်ကောင်းမွန်တဲ့ အကျင့်တရား ကျင့်ချင် တယ်ဆိုရင် တရားနာယူ လေ့လာမှတ်သားရပါမယ်။

တရားနာပါ။ တရားတွေ များများကြီးနာတော့မှ အမှန်ကို သိလာပါမယ်။ ကောင်းမကောင်း ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာ တရားနာတော့မှ သိလာပါမယ်။ အကျင့် တရားတွေ ကျင့်ကြံပွားများတဲ့အချိန်မှာ မှန်မှန်ကန်ကန် နည်းစနစ်တကျ တရားနာရပါမယ်။

နိဗ္ဗာန်သွား လမ်းပြ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ရည်မှန်းထားတဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်အောင် ကျင့်ဖို့အတွက် တရားနာရပါ မယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတိုင်းမှာ “နိဗ္ဗာနဿပစ္စယော ဟောတု၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါ စေ”လို့ လှူဒါန်းရင်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းတယ်။ သီလဆောက်တည်ရင်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းတယ်။ ဘာဝနာလုပ်ရင်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းကြတယ်။ အဲဒီနိဗ္ဗာန်သွားတဲ့လမ်းကို ရှာဖွေပေးသွားတာသည် မြတ်စွာဘုရားပါ။ နိဗ္ဗာန်သွားလမ်း ပြသွားတာ မြတ်စွာ ဘုရားပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နိဗ္ဗာန်သွားရာလမ်းကို ကောင်းစွာ ကုန်စင်သိမြင်တော်မူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လမ်းကို လမ်းသစ်လား၊ လမ်းဟောင်းလားလို့ လေ့လာ ကြည့်ရင် လမ်းအသစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးဘုရား အဆူ

၂၈ ❖ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဆူ သွားတော်မူခဲ့တဲ့လမ်းဟောင်းပါ။ ဘုရားရှင်တိုင်း ဘုရားရှင်တိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြတာ ဒီအတိုင်းသာ သွားကြတာပါ။

အသုံးမပြုရင် လမ်းပျောက်

လူတွေသွားတဲ့ လူသွားလမ်းလေးတွေကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပါ။ တစ်ခါတလေ တောဘက်သွားတဲ့အခါ တွေ့ရပါတယ်။ တချို့မြေနှီလမ်းလေးတွေ အသုံးမပြုတာ ကြာလာတော့ လမ်းပေါ်မှာ နွယ်ပင်တွေပေါက်၊ ချုံပုတ် တွေဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးမပြုဘဲထားရင် လမ်း ပျောက်သွားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ လူတွေသွားတဲ့လမ်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ မသိနိုင်လောက်အောင်ကို လမ်းပျောက် သွားတယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ဘုရားတစ်ဆူရဲ့သာသနာကွယ် ပျောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့ လမ်းပျောက် သွားပါပြီ။ သွားသူမရှိတော့တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကြာရင် ပျောက်သွားပါတယ်။ ပျောက်သွားတဲ့ လမ်းကို နောက် ဘုရားတစ်ဆူက ပြန်ဖော်ထုတ်တာပါ။ ပြန်ဖော်ထုတ် တော့ လမ်းကပြန်ပေါ်လာပါတယ်။

ဘုရားရှင်က ရှေ့ကနေ ဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက် တယ်။ နောက်ကနေ တပည့်သာဝကတွေ လျှောက် လှမ်းသွားကြတယ်။ တရားဓမ္မသိမြင်သွားကြတဲ့သူတွေ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားကြတယ်။ ကျွတ်တန်း ဝင်ကြတယ်။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မဉာဏ် ❖ ၂၉

ကျွတ်တန်းဝင်တယ်ဆိုတဲ့လူတွေ ကုဋေပေါင်းများစွာဟာ ဒီတစ်လမ်းတည်းက သွားကြတာပါ။ သွားသူများတော့ လမ်းကပိုပြီးတော့ သိသာလာတယ် ထင်ရှားလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိုဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ ကွယ်ပျောက်တဲ့အခါကျရင် လမ်းက မရှိတော့ပြန်ပါဘူး။

ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြန်ပေါ်လာလဲ။ နောက်ဘုရားတစ်ဆူပွင့်မှ ပြန်ပေါ်လာပါတယ်။ လမ်းကြောင်းမှန်ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့အကျင့်တရားပါ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဟာ လမ်းကြောင်းမှန်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားပွင့်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်တရားသည် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ကျင့်သူတွေ အားထုတ်သူတွေ ရှိရင် ဒီလမ်းကြောင်းသည် ရှိနေဦးမယ်။ နောက်ဆုံး ကျင့်သူမရှိတော့ဘူး။ သွားသူမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီလမ်းလည်း ပျောက်ဆုံးသွားမှာပါ။

အခုကံကောင်းနေလို့ ဒီလမ်းကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေသေးတယ်။ လမ်းပြနိုင်စွမ်း ရှိသူတွေလည်း ရှိနေသေးတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း လျှောက်နိုင်တဲ့ ခွန်အားအင်အားတွေလည်း ပြည့်စုံနေတယ်။ လမ်းပြသူလည်း မရှိတော့ဘူး။ လမ်းကလည်း ပျောက်နေပြီ။ ကိုယ်ကလည်း ဒီလမ်းကြောင်းလျှောက်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ်အင်အား၊ စိတ်ဓာတ်အင်အား ဘာမှလည်း မပြည့်စုံတော့ဘူးဆိုရင် သွားဖို့မလွယ်ပါဘူး။

ကျင့်ရမယ့်လမ်းစဉ်ကို လေ့လာနေပါ။ သွားရမယ့်လမ်းကြောင်းကို လေ့လာနေပါ။ ဘယ်သွားရင်

၃၀ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘယ်ရောက်မယ်၊ ဘယ်နေရာရောက်ရင် ဘာတွေ့မယ်။ ဘယ်နေရာမှာ နားရမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ မနားဘဲ ဆက်သွားရမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ် ရှိတယ်။ ဘယ်နေရာကျရင် ဘယ်လိုအခက်အခဲ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒါတွေကိုသိအောင် တရားနာရပါတယ်။ ဓမ္မရှာဖွေဖို့ ဓမ္မတွေ့ကို နာယူနေကြရပါမယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားဓမ္မတွေ့ကို ဟောကြားပါတယ်။ ဘုရားရှင် သက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ်ကာလမှာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အချိန်မှာ ပုံမှန်အားဖြင့် တစ်နေ့ သုံးလေးကြိမ် တရားပွဲရှိပါတယ်။ ခုလို ညပိုင်း ကာလမှာ နေ့စဉ်လိုလို မြတ်စွာဘုရား တရားဟောလေ့ရှိပါတယ်။

အစာရှာလာတဲ့ ပြိတ္တာမကြီး

တစ်နေ့မှာ သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် အတွင်းက ကျောင်းတွင်းတရားပွဲတစ်ခုမှာ ဗုဒ္ဓက တရားဟောကြားနေတော့ ရဟန်းသံဃာတွေ တရားနာပရိသတ်တွေ အမြောက်အမြား တရားနာနေကြပါတယ်။ တစ်ချိန်ထဲမှာ သာဝတ္ထိပြည် အပြင်ဘက်က ပုနဗ္ဗသုကမာတာဆိုတဲ့ ပြိတ္တာမကြီးတစ်ယောက် အစာရှာဖို့ မြို့ထဲဝင်လာတယ်။

ပြိတ္တာဆိုတာ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကယ်၊ အပါယ်လေးဘုံ တစ်ဘုံအပါအဝင် အပါယ်လေးဘုံသားပါ။ ပြိတ္တာတွေရဲ့ဘဝဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပါတယ်။ အစားအသောက် အနေအထိုင် သိပ်ဆင်းရဲပါတယ်။ ထမင်းတစ်စေ့စားရဖို့၊ ရေတစ်ပေါက်သောက်ရဖို့ အတွက် သူတို့မှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ရှာဖွေကြပါတယ်။ သိပ်ကို ဆင်းရဲကြပ်တည်းကြပါတယ်။

၃၂ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်က အရိုးပေါ် အရေ တင်ပြီးတော့ မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေတယ်။ မွဲ ခြောက်မည်းပြာနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ မူမမှန် ပါဘူး။ တချို့ကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်က အင်မတန် ကြီးမား တယ်။ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကလည်း ပုံပျက် ပန်းပျက်ဖြစ်နေတော့ သူတို့နဲ့ တွေ့တဲ့သူတွေက ကြောက်ကြလန့်ကြပါတယ်။ ပြိတ္တာတွေကို မြန်မာ လူမျိုးတွေက ဘယ်လိုခေါ်လဲဆိုရင် တစ္ဆေသရဲလို့ ခေါ် ကြပါတယ်။

ကြောက်စရာ တစ္ဆေသရဲ

ကြောက်ကြလန့်ကြလို့ သူတို့ကို ခြောက်တယ် လှန့်တယ်လို့ စိတ်ကထင်ကြတဲ့အတွက် တစ္ဆေသရဲလို့ ခေါ်ကြတာပါ။ တကယ်ဆိုရင် သူတို့က ခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ သူတို့ရရှိထား တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုက ကြောက်စရာလန့် စရာ ပုံပန်းသွင်ပြင်ဖြစ်နေတာပါ။ ကြောက်စရာလို့ ဖြစ် နေတာပါ။

ပုနဗ္ဗသုကမာတာ ပြိတ္တာမကြီး မြို့ထဲဝင်လာ တယ်။ ညနေပိုင်း နေဝင်ရီတရော နေဝင်ခါစ အချိန်မှာ ပါ။ သူတို့ အစာရှာတော့ ပြိတ္တာတွေ ဘာစားကြလဲ ဆိုရင် လူတွေရဲ့အညစ်အကြေးနပ်တို့၊ သလိပ်၊ တံတွေး၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်၊ လူတွေစွန့်ပစ်ထားတဲ့ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေကိုပါ။ မြောင်းကြိုမြောင်းကြား၊ လမ်းကြို

လမ်းကြား၊ အမှိုက်ပုံတွေမှာ ရှာဖွေစားသောက်ရပါတယ်။ ပြိတ္တာဘဝက အစားဆင်းရဲပါတယ်။

စားစရာများ ရမလား

ပြိတ္တာမကြီးက သားငယ်ကတစ်ယောက်၊ သမီးက တစ်ယောက်နဲ့ပါ။ သားငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်ချီ သမီးငယ်ကို လက်ဆွဲပြီးဝင်လာတာပါ။ အစာရှာဖို့ ဝင်လာကြရင်း မြို့ထဲကိုဝင်တဲ့လမ်း၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ရှေ့က လမ်းမပေါ်မှာ ကျောင်းရှေ့က ဖြတ်အသွား ပုနဗ္ဗသုကမာတာ ကျောင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းထဲမှာ လူတွေ အများကြီးရှိနေတာ မြင်လိုက်ပါတယ်။

လူတွေအများကြီးမြင်တော့ သူ့စိတ်ထဲ တွေးတယ်။ “ဒီလောက်လူတွေများရင် အလှူရှင် တစ်ယောက်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခု ပေးလှူနေလို့ဖြစ်မှာ။ စားစရာလား၊ ဝတ်စရာလား၊ တစ်ခုခုပေးကမ်းနေလို့သာ ဖြစ်မယ်။ ငါ အဲဒီနေရာသွားရင် စားစရာလေးတော့ ရမှာပဲ” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျောင်းထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းထဲ အိမ်ထဲကို တစ္ဆေသရဲတွေ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ မရပါဘူး။ ကျောင်းစောင့်နတ်တို့၊ အိမ်စောင့်နတ်တို့ဆိုတာရှိပါတယ်။ သူတို့က တားဆီးတယ်၊ ပိတ်ထားတယ်၊ ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒုက္ခပေးမယ်၊ အန္တရာယ်ပြုမယ်ဆိုရင် ဝင်ခွင့်မပေးပါဘူး။

၃၄ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဒါပေမဲ့လို့ ဒီနေ့မှာ ပုနဗ္ဗသုကမာတာ ပြိတ္တာမကြီး
ကျောင်းတိုက်ထဲ ချောချောမောမောဝင်နိုင်တာ
အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူဦးတည်ပြီးသွားနေတာမြတ်စွာ
ဘုရားရှင် တရားဟောနေတဲ့နေရာပါ။ ဘာပြောပြော
သူလည်း တရားနာရရင်တော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြစ်
နိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာက သူပြုခဲ့တဲ့
ကုသိုလ်ကံလေးက သူ့ကို ထောက်ပံ့နေတဲ့အချိန်
ရောက်ပုံရပါတယ်။ ကျောင်းစောင့်နတ်က သူ့ကို မသိ
ကျိုးကျွန် ပြုလိုက်သလားတော့ မသိဘူး။ ပုနဗ္ဗသုက မာ
တာ ကျောင်းထဲ အလွယ်တကူနဲ့ ရောက်သွားပါတယ်။

ဘုရားရှင် တရားဟောနေ

မြတ်စွာဘုရားရှင် တရားဟောကြားနေပါတယ်။
 ပရိသတ်က တရားနာနေတယ်။ ဘုရားရှင် ပကတိ
 ပြောကြားတဲ့စကားသံ၊ ဟောကြားတဲ့စကားသံက
 ဆယ့်နှစ်တောင်အကွာအဝေးအထိကို ကောင်းကောင်း
 ကြားနိုင်ပါတယ်။ ပုံမှန်စကားလုံး၊ ပုံမှန်လေသံနဲ့ ပြော
 ဆိုတဲ့စကားသံသည် ဆယ့်နှစ်တောင် အကွာအဝေး
 ကနေ ရှိတဲ့သူတွေအားလုံး ပီပီပြင်ပြင် ကြည်ကြည်
 လင်လင်ကြားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ ပရိသတ်က တစ်ထောင်ရှိမယ်၊ တစ်
 သောင်းရှိမယ်၊ တစ်သိန်းရှိမယ်၊ သိန်းပေါင်းများစွာ
 လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ဘယ်လို
 ကြားရပါသလဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့တန်ခိုးတော်နဲ့ ပရိသတ်
 အားလုံး ဟိုးနောက်ဆုံး အစွန်ဆုံးထိကို ကြားရပါတယ်။
 မကြားရတဲ့သူ ရှိကိုမရှိပါဘူး။ ပရိသတ်ထဲဝင်မိပြီ ဆို
 တာနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြည်ကြည်လင်လင်ကို

၃၆ ❖ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကြားရပါတယ်။ သို့သော် ဗုဒ္ဓရဲ့အသံတော်သည် အပြင်ဘက်ကိုတော့ ထွက်မသွားပါဘူး။ ပရိသတ်နောက်ဆုံးထိပဲ ကြားရတယ်။ ပရိသတ်အပြင်ဘက်က မကြားရပါဘူး။ ပုနဗ္ဗသုကမာတာ ပြိတ္တာမကြီး ကျောင်းထဲကို ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဝင်လာတယ်။ ဒီလူအုပ်နဲ့ မဆက်စပ်မိခင်၊ မရောနှောခင်ထိကို တရားသံ မကြားပါဘူး။ တရားဟောနေမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ သူ့ရှည်ရွယ်ချက်က စားသောက်စရာတစ်ခုခု ရဖို့ပါ။ စားချင်သောက်ချင်တဲ့ ဇောနဲ့ပါ။

သူလည်း ဆာလောင်နေတယ်။ ကလေးတွေလည်း ဆာလောင်နေပါတယ်။ “ဗိုက်ထဲမှာ အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့လုံးလည်း ဘာမျှမစားရသေးဘူး။ မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ။ ဒီနေရာမှာတော့ စားစရာတစ်ခုခုတော့ ရမှာပဲ” ဆိုပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုးဝင်သွားလိုက်တာ ပရိသတ်နဲ့ ထိစပ်မိသွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးတန်းက တရားနာပရိသတ်နဲ့ သူနဲ့ရောနှောဆက်စပ်သွားတဲ့အခါ တရားသံကို စတင်ကြားပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တရားဓမ္မကို ဟောကြားနေတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားဟောကြားနေတဲ့တရားက သစ္စာလေးပါး တရားတော်ပါ။ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား၊ ဒီဆင်းရဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့အကြောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း အမှန်တရား၊ ဆင်းရဲတွေချုပ်ရာ အမှန်တရား၊ ဆင်းရဲတွေ ချုပ်ရာကို ရောက်အောင်အားထုတ်ရတဲ့ ဆင်းရဲချုပ်ကြောင်း အမှန်တရားလေးမျိုးကို ဟောနေတာပါ။

အခြေအနေ မပေးကဝေး

ပုနဗ္ဗသုကမာတာ တရားနာပရိသတ်နဲ့ ရောနှော မိချိန်မှာ တရားသံကို စတင်ကြားနာရတယ်။ ဘုရားရှင် ကို ဖူးမြင်လိုက်ရတယ်၊ သူသိပ်ကို အံ့ဩသွားပါတယ်။ တရားပွဲလိုထင်မထားပါဘူး။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တစ်ကြိမ်မျှလည်း တရားမနာဖူးပါဘူး။ တစ်ကြိမ်မျှလည်း ဘုရားမဖူးရပါ ဘူး။ ဘုရားပွင့်တဲ့အချိန် ဘုရားမြတ်စွာနဲ့ တစ်မြို့တည်း ဆိုသလိုနေပေမဲ့လို့ ဘဝပေးအခြေအနေက ဘုရားနဲ့ ဝေးစေတော့ ဘုရားမဖူး ဖူးပါဘူး။ တရားလည်း မနာရ ပါဘူး။

တရားဓမ္မနဲ့ နီးစပ်တယ်ဆိုတာသည် ဘဝပေး အခြေအနေကလည်း လိုပါသေးတယ်။ လူချင်းအတူ ဖြစ်ပေမဲ့လို့ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့သူက တရားနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ခဲယဉ်း

၃၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တတ်ပါတယ်။ တချို့လူတွေ စားဝတ်နေရေးပဲ လုံးပန်း
နေရတယ်။ စားရေးသောက်ရေး ကြပ်တည်းလွန်းလို့
နေ့စဉ် မိုးလင်းက မိုးချုပ် ပြေးလွှားရှာဖွေနေရတယ်။
မနက်စာနဲ့ ညစာဆက်မိအောင် သူ့ခမျာ တော်တော်
ကို ရှန်းကန်နေရတယ်။ အဲဒီလူတွေ တရားနဲ့ နီးစပ်ဖို့
မလွယ်ပါဘူး။

ဘုရား၊ တရားနဲ့ဝေးလို့ အပြစ်ပြောလို့မရပါဘူး၊
သူ့ဘဝအခြေအနေကိုက ဒီလိုပဲဖြစ်နေတာပါ။ သူ့ခေါင်း
ထဲမှာ စားရေးသောက်ရေး သားရေးသမီးရေး၊ ဒါပဲ
ရှိတယ်။ ဒါပဲလုပ်နေရတယ်။ တစ်ဘဝလုံး စားရေး
သောက်ရေး သားရေးသမီးရေးပြဿနာတွေ ဖြေရှင်း
ရင်းနဲ့ပဲ သေသွားရတယ်။ ဘုရားတရားဘက်ကို ခေါင်း
မလှည့်နိုင်ဘူး၊ သိပ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ပါ။

တချို့ကျတော့ သိပ်ချမ်းသာကြတယ်။ သိန်းပေါင်း
များစွာ၊ သန်းပေါင်းများစွာကို ချမ်းသာတယ်။ စားမကုန်
သောက်မကုန် ဖြုန်းမကုန်လောက်အောင် ချမ်းသာ
တယ်။ ချမ်းသာလွန်းတဲ့သူတွေလည်း တရားနဲ့ဝေးသွား
ပြန်တယ်။ သူတို့က လုပ်ငန်းတွေ သိပ်များတယ်။ အလုပ်
ကိစ္စတွေ သိပ်ရှုပ်နေတယ်။ အလုပ်ကိစ္စပြီး အလုပ်
ကိစ္စ၊ ငွေရေး ခြေရေးကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စ၊ ဒါပဲ နှလုံး
သွင်းပြီးတော့ ဘဝတစ်ခု ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ တရားနဲ့
မနီးစပ်ပြန်ပါဘူး။

တရားနဲ့ နီးစပ်ဖို့

တရားနဲ့နီးစပ်တယ်ဆိုတာ သာမန်လူတန်းစားက အခြေအနေအပေးဆုံးပါ။ သိပ်ဆင်းရဲလွန်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ချမ်းသာလွန်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သာမန်အခြေအနေမျိုးသည် တရားနဲ့ အကိုက်ညီဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံးပါ။

ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြောမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝကို သာမန် အဆင့်အတန်းထားရင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဆိုတာက သိပ်ဆိုးဝါး သိပ်နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝမျိုးပါ။ နတ်ဗြဟ္မာဘဝ ဆိုတာက ချမ်းသာသုခတွေ သိပ်ကိုများတဲ့ ဘဝမျိုးပါ။

ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဆိုတာကလည်း သိပ်နိမ့်ကျ လွန်းတော့ တရားနဲ့ဝေးတယ်။ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည် ဆိုတာကလည်း နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာစည်းစိမ်တွေနဲ့ သိပ်သာယာချမ်းမြေ့လွန်းတော့ တရားမရှာချင်တော့ ဘူး။ သူတို့ခံစားနေတဲ့ ချမ်းသာစည်းစိမ်နဲ့တင် ကျေနပ်

၄၀ ♦ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သွားပြီ။ “ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ချမ်းသာမျိုး မရှာတော့ဘူး၊
တော်ပြီ” ဆိုပြီးတော့ နတ်ကလည်း နတ်ချမ်းသာ၊
ဗြဟ္မာကလည်း ဗြဟ္မာချမ်းသာလောက်နဲ့တင် အားရ
တယ်။ တရားဘက်စိတ်မကူးတော့ဘူး။

လူ့ဘဝက ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာလောက်လည်း
ဒုက္ခမရောက်၊ နတ်ဗြဟ္မာလောက်လည်း ချမ်းသာသုခ
မများတော့ ချမ်းသာတစ်လှည့်၊ ဆင်းရဲတစ်ခါ သာမန်
အနေအထားဖြစ်တာမို့ တရားနဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် သတိထားကြည့်ပါ။ ဘုရားပွင့်ရင်လည်း လူ့
ဘဝမှာပဲ ပွင့်ပါတယ်။ တရားဟောရင်လည်း လူ့ဘဝ
မှာ အဓိကထား ဟောပြောပါတယ်။ သူတော်ကောင်း
တွေ အများဆုံးပေါ်ထွက်တာလည်း လူသားတွေထဲက
ပါပဲ။

ပုနဗ္ဗသုကမာတာ ပြိတ္တာမကြီးဟာ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ တရားမနာ၊ ဘုရားရှင်လည်း မဖူးရဖူးပါဘူး။
ဒီနေ့မှ သူကံကောင်းစွာနဲ့ ဘုရားဖူးရတယ်။ တရားနာရ
ပါတယ်။ “အစာမရှာသေးဘူး။ ဘုရားဖူးဦးမယ်၊ တရား
နာဦးမယ်” လို့ သူ့စိတ်သူဒုန်းဒုန်းချလိုက်တယ်။

လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘုရားဖူးဖို့လည်း မဟုတ်
ဘူး။ တရားနာဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစာရှာဖို့ပါ။
စားစရာသောက်စရာ အစအနလေးများ ရလိုငြား၊
ရောက်လာခဲ့တာပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဒုက္ခလွတ်
ကြောင်းတရားတွေကိုဟောကြားနေပါတယ်။

ဒုက္ခအများ၊ လွတ်လို့ခြား

ဒုက္ခဆင်းရဲတွေက လွတ်ချင်တယ်ဆိုရင် တရားနာရပါမယ်။ ဒုက္ခလွတ်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းတွေဟာ တရားတော်ထဲမှာပဲရှိပါတယ်။ တခြားမှာ ရှာလို့မရပါဘူး။ တရားမနာလို့ မရပါဘူး။ “ဒုက္ခလွတ်မလား၊ ဒုက္ခလွတ်မလား” နဲ့ တခြားနည်းလမ်းကိုရှာနေရင် အချိန်ကုန်တာပဲရှိမယ်။ ပင်ပန်းတာပဲရှိမယ်။ ဒုက္ခလွတ်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတဲ့ တရားတော်သာရှိတာမို့ ဒုက္ခလွတ်ကြောင်းကို သိချင်ရင် တရားနာယူရပါမယ်။

ပုနဗ္ဗသုကမာတာပြိတ္တာမကြီး သူ့စိတ်ကိုသူ ဆုံးမပြီး “အစာမရှာတော့ဘူး” လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ “သေသေချာချာ တရားနာမယ်” လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

၄၂ ❖ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငါသည် အစာရှာ ဖွေခြင်း၊ စားဖို့သောက်ဖို့လုပ်ကိုင်ခြင်းနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့တဲ့ ဘဝတွေ များလှပြီ” လို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမတယ်။

သူ့ကိုယ်ကိုယ် ဘဝဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကြုံတာ များလှပါပြီ။ အရင်ကလည်း ဒီဒုက္ခတွေ ကြုံဖူးမှာပါပဲ။ နောက်လည်း ကြုံရမှာပါပဲ။ ဒီတော့ စားစရာရှာတဲ့ အလုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်သွားရင် ဘဝမှာ ဘာတန်ဖိုးမှ ရရှိ လိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

“မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဒုက္ခလွတ်ကြောင်း တရားကောင်းကို ဟောကြားတော်မူနေပါတယ်။ ငါက လည်း တိုက်ဆိုင်စွာနဲ့ တရားနာရတယ်။ အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်တော့ အရင်တုန်းက တစ်ခါမျှမနာရဘူး၊ အခုချိန်မှာ သူ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ တရားနာရ တော့ သေသေချာချာ တရားနာမယ်၊ စူးစိုက်စိုက် တရားနာမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားတဲ့ တရား ဓမ္မတွေကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ပြီးတော့ တရား နာမယ်၊ အာရုံစိုက် တရားနာမယ်” လို့ စူးစိုက်စွာနဲ့ တရားနာပါတယ်။

အာရုံစိုက်ပြီး တရားနာမှ

တရားနာတဲ့အခါမှာ အာရုံမစိုက်ရင်လည်း ဘာမျှ မသိနိုင်ပါဘူး။ သေသေချာချာ စူးစိုက်ပြီး တရားနာမှ တရားအရသာကို သိတာပါ။ တရားအရသာကို ခံစားခွင့်ရတာပါ။ တရားနာယူနေတော့ သူနဲ့ ပါလာတဲ့ သားနဲ့ သမီး ပြိတ္တာကလေးတွေ ငယ်သေးတော့ ကလေးတွေက ပူဆာတယ်။ “သွားကြပါစို့ အမေ။ ဒီနေရာမှာ ဘာမှလည်း မရှိဘူး၊ စားစရာလည်း မရှိ၊ သောက်စရာလည်းမရှိ၊ ပျော်စရာလည်းမရှိဘူး၊ အမေ ဒီမှာမနေပါနဲ့ သွားကြပါစို့” တဲ့။

ကလေးတွေက နားမလည်တော့ တရားပွဲမှာ မနေချင်ဘူး။ သွားမယ် သွားမယ်နဲ့ ပူဆာကြတယ်။ သူတို့လည်း အပြစ်ပြောလို့မရဘူး။ သူတို့လည်း ဆာလောင်နေကြတယ်။ ဝိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်နဲ့ ဆာနေကြ

၄၄ ❖ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တယ်။ “အမေ ဆာလှပါပြီ။ ဘာမှမစားရတော့ ဆာလှပါ
ပြီ။ အမေ သွားကြပါစို့။ စားစရာ ရှာပေးပါ။ စားစရာ
ရှာပေးပါ” လို့ ပူဆာနေကြတယ်။ အော်ဟစ်ဆူပူနေကြ
တယ်။

ဘဝချင်းမတူတော့ လူတွေက မကြားကြ၊ မမြင်ကြ
ပါဘူး။ ကလေးတွေ ပူဆာနေတယ်။ သာမန်အားဖြင့်
စဉ်းစားကြည့်၊ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်သား
သမီးတွေ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းလို့ အော်ဟစ်ငိုယို
ဆူပူနေကြတယ်ဆိုရင် တရားနာဖို့ လွယ်ပါ့မလား၊
မလွယ်ပါဘူး။

သားသမီးသံယောဇဉ်

သားသမီးသံယောဇဉ်ဆိုတာ သတ္တဝါတိုင်းမှာ နောင်ဖွဲ့မှု အကြီးမားဆုံးပါ။ လူကလည်း သူ့သားသမီး သူ ချစ်ပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ကလည်း သူ့သားသမီး သူ ချစ်ပါတယ်။ ပြိတ္တာကလည်း သူ့သားသမီး သူချစ်တာ ပါပဲ။

တရားနာရာမှာ ပုနုဗ္ဗသုက္ကမာတာပြိတ္တာက လူ ထက် သာသွားတယ်။ ဟောဒီပရိသတ်တွေ ကိုယ့်သား သမီး အိမ်မှာ ငိုနေတယ်ဆိုရင် အိမ်ကထွက်လာပြီး တရားနာဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ “အမေ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့ ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ငိုက်ဆာပါတယ်။ စားစရာ သောက်စရာလုပ်ပေးပါ” ဆိုရင် ဆာလောင်နေတဲ့ သား သမီးတွေထားပြီး တရားနာထွက်လာဖို့ လွယ်ပါ့မလား၊ မလွယ်ပါဘူး။

ပုနုဗ္ဗသုက္ကမာတာပြိတ္တာမ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်အားထက်သန်သလဲဆိုရင် ကြည့်ပါ။ ဆာလို့ငိုနေ

၄၆ ◆ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တဲ့ ကလေးတွေကို ချောတယ် “သားတို့သမီးတို့ရယ် မဆူကြပါနဲ့၊ မအော်ကြပါနဲ့၊ ခဏလေးတော့ သည်းခံပေးပါ။ ခဏလေးတော့ တိတ်တိတ်နေပေးပါ။ အမေ တရားနာနေတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတဲ့ တရား၊ နာရခဲလှတဲ့တရား၊ အမေ ဒီနေ့မှာ နာယူခွင့်ရတယ်။ ကံကောင်းလို့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဒီနေ့မှ တရားပွဲရောက်ပြီး အမေတရားနာခွင့်ရတာ မနှောက်ယှက်ပါနဲ့၊ ခဏလေးတော့ သည်းခံကြပါ။ တရားနာခွင့်ပေးပါ” လို့ ကလေးတွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ချောပါတယ်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆာနေတာပါ။ ကလေးတွေလည်း ဆာနေတာပါ။ သူလည်း မစားရသေးဘူး၊ ကလေးတွေလည်း မစားရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စားဖို့ သောက်ဖို့ထက်ကို တရားကို အလေးထားပါတယ်။

အဲဒါ အတုယူစရာပါ။ တစ်ခါတလေကျရင် ဘုန်းကြီးတို့ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေ တရားပွဲမတွေ့ဘူး၊ တရားပွဲလည်း မလာပါလားဆိုရင် အရှင်ဘုရား ထမင်းမစားရသေးလို့ တရားမနာဖြစ်ဘူး။ ရေမချိုးရသေးလို့ တရားမနာဖြစ်ဘူး၊ လူတွေ ဆင်ခြေပေးတာပါ။

ပုနဗ္ဗသုကမာတာနဲ့ ဘယ်သူကသာလဲ ယှဉ်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်က သာလား၊ သူက သာလားယှဉ်ကြည့်ပါ။ ထမင်းမစားရသေးရင် တရားနာမလာနိုင်သူတွေ၊ ရေမချိုးရသေးလို့ မလာနိုင်သူတွေ၊ ကလေးတွေ ငိုနေရင် မလာနိုင်သူတွေ သတိထားဖို့ပါ။

တရားဘက်ကို ဦးစားပေးလို့

တရားဘက်ကို ဦးစားပေးလို့ ပုနဗ္ဗသုကမာတာ တရားနာပြီးတော့ တရားရသွားတာပါ။ ပြိတ္တာဘဝမှာ တရားရတဲ့သူတွေ လက်ချိုးရေလို့ ရတယ်။ ဘဝပေး အခြေအနေသည် ဘယ်လိုမှမဆက်စပ်ပါဘူး၊ မနီးစပ် နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ တရားပေါ်မှာ အလေးထားတယ်။ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ တစိုက်မတ်မတ် သေသေချာချာ စူးစိုက်နာယူပါတယ်။

စားရေးသောက်ရေးထက်ကို တရားကို ဦးစားပေး တယ်။ သားရေးသမီးရေးထက်ကိုလည်း တရားကို ဦးစားပေးတယ်။ အခြေခံကောင်းတွေ ပြည့်စုံနေပြီ။ ဟောကြားတဲ့သူကလည်း ဘုရားရှင်ပါ။ ဟောတော်မူ တဲ့ တရားကလည်း သစ္စာလေးပါး၊ ဒုက္ခလွတ်ကြောင်း တရားဆိုတော့ တရားရသွားပါတယ်။ သောတာပန် ဖြစ်သွားပါတယ်။

၄၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကိုယ့်မှာဘာလိုလဲ၊ ဘာကြောင့် တရားမရသလဲ ယှဉ်ကြည့်ပါ။ သူ့အရည်အချင်းကိုကြည့်၊ သူ့ရဲ့စိတ်အား ထက်သန်မှု၊ ဖွဲ့ကောင်းမှု၊ ပြတ်သားမှုကို ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကလေး ငိုနေရင် ကိုယ် တရားနာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကိုယ် ထမင်းမစားရသေးရင် ကိုယ်တရားနာဖို့ မလွယ် ဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်မပြီးသေးရင် ကိုယ်တရားနာဖို့ မလွယ် ဘူး၊ အားလုံးပြီးမှဆိုတော့လည်း စိတ်အားထက်သန်မှု ကမပြင်းပြဘူး။

အလုပ်မပြီးလည်း နာမယ်၊ မစားရသေးလည်း နာမယ်။ ကလေးငိုလည်း နာမယ်ဆိုရင်တော့ တရား တော်တော်လိုလားတယ်လို့ ကောက်ချက်ချလို ရပါတယ်။

တရားဆုံးသွားတော့ ပြိတ္တာမကြီး တရားရတယ်၊ ဘာအကျိုးထူးသွားလဲ၊ ဘာခံစားခွင့်ရသွားလဲဆိုတော့ သောတာပန်ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဒီဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးကို နောက်ဘဝမှာ ကြုံစရာမလိုတော့ပါဘူး။

ဘဝထဲမှာ တရားရှာသွား

ဘဝထဲမှာ တရားရှာသွားတယ်၊ ဒီဘဝထဲမှာ တရားရှာလိုက်တော့ တရားဓမ္မ ရရှိသွားတယ်၊ အင်မ တန် ခဲယဉ်းတဲ့ဘဝ၊ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမှာ တောင်မှ သူ အရယူနိုင်သေးတယ်။ လူ့ဘဝသည် သူ့ ထက်သာပါတယ်။ သူ့လောက် ဒုက္ခမရောက်သေးဘူး။ လူတွေဒုက္ခရောက်တာ ပြိတ္တာတွေကို မမီသေးပါဘူး။

“တပည့်တော်တို့ စားဝတ်နေရေး ကြပ်တည်း တယ်ဘုရား။ ဈေးတွေကလည်း ကြီးလို့ ရှာရဖွေရတာ မလွယ်ဘူး။ ကြပ်တည်းတယ်” ဆိုတာ ပြိတ္တာကို မမီ သေးပါဘူး။ အများကြီးတော်ပါသေးတယ်။ ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေမှာတောင်မှ သူ ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ တရားဓမ္မ ကို အရယူသွားပါတယ်။

သူ့သားသမီးတွေလည်း တရားဓမ္မကို အာရုံစိုက် လိုက်တာ အသက်ငယ်လို့သာ တရားမရတာပါ။ ငယ် လွန်းတော့လည်း ဉာဏ်မမီပေမဲ့ သူတို့မှာ ပါရမီဓာတ်ခံ ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ချိန်ကျရင် တရားရဖို့အတွက် တရားမျိုးစေ့ အခြေခံ ကောင်းတွေ ရသွားတယ်။

ဒါကြောင့် တရားဓမ္မကျင့်ချင်ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တရားနာရမယ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက် ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း တရားဓမ္မကို နာယူရမယ်၊ အို ခြင်းဆင်းရဲ၊ နာခြင်းဆင်းရဲ၊ သေခြင်းဆင်းရဲတွေက လွတ်ချင်လည်း တရားနာပါ။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဆိုတဲ့ ဘဝဆိုးတွေက လွတ်မြောက်ချင်လည်း တရားနာပါ။

စိတ်တွေလှုပ်ရှား၊ ပျံ့လွင့်ခြား

စိတ်တွေလှုပ်ရှားပျံ့လွင့်နေရင် တရားနာရပါမယ်။ တစ်ခါတလေကျရင်စိတ်မငြိမ်ဘူး၊ စိတ်လေတယ်။ စိတ်လေလိုက်တာဘာကိုမှအာရုံပြုလို့မရဘူး၊ ဘယ်နေရာမှ စူးစိုက်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့အချိန်မှာ တရားနာရပါမယ်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ တော်တော်များများ တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးက ပဲခူး၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းမှာ သာသနာ့ရိပ်သာ ဖွင့်တာ ငါးနှစ်ကျော်ပါပြီ။ တစ်လတစ်ကြိမ်၊ တရားစခန်းဖွင့်တာ (၅၂) ကြိမ် ပြီးသွားပြီ။ သေသေချာချာ ဘုန်းကြီးယောဂီတွေကို တရားပြပေးတယ်။ စနစ်တကျ နဲ့ အားထုတ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးတယ်။ သပ္ပာယ်မှုဖို့အတွက် နေရေး စားရေး နေရာထိုင်ခင်း အဆောက်အအုံ စီစဉ်ထားပေးတယ်။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရာ ၅၁

ယောဂီတွေတရားလိုချင်တယ်။ ရချင်ကြပါတယ်။
ရချင်စိတ်လည်း ရှိတယ်။ ကျင့်လည်းကျင့်ကြတယ်။
တစ်လကို တစ်ရာကျော် တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်၊
သင်္ကြန်အတွင်းဆိုရင် ၈၀၀၊ ၁၀၀၀ တရားကျင့်တဲ့သူ
တွေများပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျင့်ကြတဲ့သူတိုင်း တရား
မရကြပါဘူး။

အမှန်တကယ်ဆိုရင် ရချင်စိတ်လည်းရှိတယ်။
ကျင့်လည်းကျင့်တယ်။ သပ္ပာယ် လေးပါး၊ ငါးပါး၊ ခြောက်
ပါးအကုန်လုံးလည်းမျှတတယ်ဆိုရင်တရားရဖို့ကောင်း
ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ တရားမရတာလဲလို့ သေသေချာချာ
ဘုန်းကြီး စစ်တမ်းလုပ်တယ်၊ လေ့လာကြည့်တယ်။
ဘာလို့ယောဂီတွေတရားမရကြတာလဲဆိုတော့အဓိက
အချက်က စိတ်ပျံ့လွင့်လို့ပါ။ စိတ်မတည်ငြိမ်ဘူး။ ရှုမှတ်
တဲ့အာရုံ၊ ရောက်လိုက် လွင့်လိုက်၊ ရောက်လိုက် လွင့်
လိုက်၊ ရှုမှတ်တဲ့အပေါ်မှာ စူးစူးစိုက်စိုက်မဖြစ်ဘူး။ စော
စောက ပြိတ္တာမကြီး တရားရသွားတာ စူးစိုက်လို့ပါ။

တကယ်ဆို သူ့မှာ အခြေအနေက တရားရနိုင်ဖို့
သပ္ပာယ်မျှစရာကို မရှိဘူး။ အူတကြုတ်ကြုတ်နဲ့ ဆာ
လောင်နေတယ်။ ကလေးတွေကလည်း ဆူညံပူဆာ
နေတယ်။ ဘဝပေးအခြေအနေကလည်း ခက်ခဲပင်ပန်း
ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမျိုး။ အသိဉာဏ်ဆိုတာကလည်း လူ
ဆိုတာနဲ့ယှဉ်ရင် ပြိတ္တာက မမြင့်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါတောင်
တရားရတယ်။ စိတ်စူးစိုက်လို့ပါ။

ကုသိုလ် အလုပ်ရှိနေပါမှ

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြန်လွင့်နေရင် တရားလက် လွတ်တတ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်က စာသင် သား၊ စာကျက်တဲ့ အချိန်၊ ဝါဆို ဝါခေါင် ဝါတွင်းလိုအချိန် မျိုး၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးလောက်အထိကို စိတ်က သိပ်မပျံ့ ဘူး။ ကိုယ်ကျက်တဲ့ မှတ်တဲ့စာကိုပဲ အာရုံရောက်တယ်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ တစ်လနှစ်လ အားနေတယ်။ စာဝါ တွေ ပိတ်ထားတဲ့ နွေရာသီဆိုရင် များသောအားဖြင့် စိတ်ကပျံ့တယ်။

“ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်း မလဲ” ဆိုတာတွေက သိပ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို နွေရာသီ ကျရင် ဘုန်းကြီးက နောက်စာမေးပွဲတစ်ခု ထပ်ဖြေ တယ်။ စိတ်ပျံ့ချိန်မပေးတော့ဘူး။ တရားစာအုပ် ဓမ္မ စာပေဖတ်ရှုတာတို့၊ တရားခွေနာယူတာတို့၊ တရား

အားထုတ်တာတို့ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးစားပေး လုပ်လိုက်
တယ်။ စိတ်မပျံ့လွင့်တော့ဘူး။

စိတ်ပျံ့လွင့်တယ်ဆိုတာ

စိတ်ပျံ့လွင့်တယ်ဆိုတာသည် အဓိကအားဖြင့်
ဘယ်ဘက်ကိုသွားလဲကြည့်၊ ကုသိုလ်ဘက်လား၊ အကု
သိုလ်ဘက်လားလို့ ကြည့်ပါ။ ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ စိတ်ပျံ့
သွားပြီဆိုရင် ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ အကုသိုလ်ဘက်
ပါ။

အခု ရှုမှတ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပေါ်မှာ အာရုံ
မရှိဘူး၊ တခြားရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ပြောမနေနဲ့၊ အကု
သိုလ်ဘက်ကိုသွားတာပါ။ ကုသိုလ်တွေပျောက်သွားပြီ၊
အကုသိုလ်ဘက်ကို ရောက်သွားပါပြီ။ အဲဒီကနေ မခွာ
ချင်တော့ဘူး။ စိတ်ရဲ့သဘောက အကုသိုလ်နဲ့ ပျော်တဲ့
စိတ်ပါ။ အကုသိုလ်ဘက်မှာပဲနေချင်တဲ့စိတ်၊ အကုသိုလ်
ဘက်ကိုပဲ ဆွဲဆောင်နေတဲ့စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရင်၊
မပျံ့လွင့်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီဆိုရင် အောင်မြင်တာ
ပါပဲ။ တရားရတာပါပဲ။

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘက်ကို စိတ်ကပါလာအောင်
ထားပေးရမယ်။ တရားဘက်ကို အာရုံထားပေးရမယ်။
တရားရှုမှတ်လို့အဆင်မပြေသေးဘူး၊ စိတ်မငြိမ်သေးလို့
ရှုမှတ်မရဘူးဆိုရင် တရားနာပါ။ တရားနာတာက အာရုံ
စိုက်ဖို့လွယ်ပါတယ်။ ပျံ့လွင့်မှု နည်းသွားပါမယ်။

အကြံဆိုးများ၊ လွှမ်းမိုးခြင်းလာက

မကောင်းတဲ့အတွေးအကြံတွေ လွှမ်းမိုးနေမယ်၊
လောဘ ဒေါသ မောဟ အကြံအစည်တွေ ကြီးစိုးနေ
မယ်ဆိုရင် ပျောက်ပျက်သွားအောင် တရားနာရပါမယ်။

လောဘတွေ သိပ်ကြီးနေရင်လိုချင်မှုတွေ သိပ်များ
နေရင်လည်း လုပ်သင့် မလုပ်သင့် မတွေးနိုင်တော့ဘူး။
ရလိုမှု လိုချင်မှုတွေနဲ့ သင့် မသင့်၊ တော် မတော် မနှိုင်း
ယှဉ်တော့ဘူး။ လောဘအကြံဆိုးဘက် သိပ်လိုက်လွန်း
ရင်လည်း အမှားများတယ်။

ဒေါသတရားတွေ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေတဲ့အချိန်
ဒေါသတွေ မဖြေလျှော့နိုင်ရင်လည်း အမှားဘက်ကို
ရောက်တတ်ပါတယ်။ အကြံဆိုးတွေ ပယ်ဖျောက်နိုင်ဖို့
တရားနာရမယ်။ ဘယ်အချိန် တရားနာသင့်လဲ၊ အကြံ
ဆိုးတွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့အချိန် တရားနာ တရားကျင့်
ရမှာပါ။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ ◆ ၅၅

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို တွေးတောကြံစည်နေခြင်း - ကာမဝိတက်၊ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခြင်း - ဗျာပါဒဝိတက်၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လိုခြင်း - ဝိဟိံသဝိတက်တွေဟာ မကောင်းတဲ့ အကြံဆိုးတွေပါ။

မကောင်းမှုပြုဖို့ တွေးကြံနေတာ အကြံဆိုးတွေပါ။ အကြံဆိုးတွေဖြစ်ပေါ်လာရင် တရားနာယူရပါမယ်။

စိတ်ကောင်းဝင်လာ

တရားနာရင် စိတ်ကောင်းတွေ ဝင်လာပါတယ်။ တရားကျင့်ရင် ကိုယ့်မှာ စိတ်ကောင်းဖြစ်မဖြစ် စိစစ်လို့ရပါတယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်ကို မကောင်းတဲ့စိတ်လို့ သိရပါမယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်ဖြစ်နေရင် မကောင်းတဲ့စိတ် ဖြစ်နေတယ်လို့ သိရပါမယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်ဖြစ်နေတယ်လို့ သိရင် ပယ်ဖျောက်ရပါမယ်။

သူတော်ကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိနေလို့ပါ။ လူကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိနေလို့ပါ။ ကိုယ့်စိတ်အကြံတွေကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ သတိထားနေရပါမယ်။

အတွေးအကြံဆိုးတွေ ဝင်လာတာနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးခွင့်မပေးဘဲ ပယ်ဖျောက်လိုက်ရင် မကောင်းတဲ့ စိတ်တွေ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ တရားနာရင် မကောင်းစိတ်တွေ မဝင်လာတော့ပါဘူး။

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ တရားဓမ္မ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်တွေဖြစ်ရတာ သိပ် ကံကောင်းပါတယ်။ တရားတော်ထဲမှာ ဘာမှလိုလေ သေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် ဘုရားက ဟောသွားတယ်။ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တရား၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တရားတော်တွေ အားလုံး ရှိပါတယ်။ တရားထဲမှာ အကုန်လုံးပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့တောင် ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဘယ်လိုစားရမယ် တရားတော်ထဲမှာ ဘုရားဟော ပြီးသားပါ။ ဒီလောက်ပြီးပြည့်စုံတဲ့ တရားဓမ္မပါ။ လိုချင်တဲ့ဘက်က ယူလို့ရပါတယ်။

လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်။ မိသားစု တစ်ခုအတွင်းမှာ မိဘနဲ့ သားသမီး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ ဆရာနဲ့တပည့်၊ ဇနီးခင်ပွန်းအချင်းချင်း ကျင့်ဝတ်

တရားတွေလည်း ဟောပေးခဲ့တယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ တရားဓမ္မတွေ ဘုရားမြတ်စွာ ဟောပေးသွားတော့ ဒါတွေသိဖို့အတွက် မဖြစ်မနေလုပ်ရမှာ တရားနာခြင်း ပါ။ တရားမနာဘူးဆိုရင် သူ့မှာ တရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတ တစ်ခုမျှမရှိဘူး။ တရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိ အမြင် ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါဘူး။ တရားမသိ၊ တရားမမြင်၊ တရားမနာရင် အဲဒီလူသည် အောင်မြင်တဲ့သူ မဖြစ်နိုင် ဘူး။

ဒီလောကမှာ လက်တွေ့အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေ ကို ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့တွေသည် ဘုရားဟောတဲ့ နည်းစနစ်တွေကို ကျင့်သုံးနေလို့ အောင်မြင်ကြတာပါ။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားဓမ္မတွေ သိလို့ဖြစ်စေ၊ မသိလို့ဖြစ်စေ ကျင့်ကြလို့ပါ။

တချို့ကျတော့ သိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကိုက်ညီသွားတယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့တရားတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့ ကိုယ်က မလေ့လာဘူး၊ မနာယူဘူး၊ မသင် ယူဘူးဆိုရင် အရှုံးကြီး ရှုံးပါတယ်။

မနာရသူတွေ ဆုံးရှုံးပြီ

ဘုရားရှင် ဘုရားဖြစ်လာတော့ ဘယ်သူ့ကို တရား ဟောရကောင်းမလဲလို့ ဆင်ခြင်တော်မူတဲ့အချိန် အလောင်းတော်ဘဝတုန်းက ခေတ္တခဏ ပညာသင်ယူ ဖူးတဲ့ အာဠာရနဲ့ ဥဒကဆရာနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင် ပါတယ်။ သူ့ခေတ် သူ့အခါက ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့

၅၈ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဆရာကြီး နှစ်ယောက်ပါ။ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ ဈာန် အဘိညာဉ်တွေရထားတယ်။ သူတို့ကို တရားဟောရင် ကျိန်းသေတရားရမှာပဲ သိလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အာဠာရ ရသေ့က လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်ရက်က ဘဝပြောင်းသွားပြီ။ ဥဒကရသေ့က မနေ့ညကပဲ ဘဝ ပြောင်းသွားပြီ။ သူတို့ရောက်သွားတဲ့ဘဝသည် အသည် သတ်ဗြဟ္မာ၊ အရူပဗြဟ္မာဘဝတွေပါ။ ရုပ်မရှိဘူး၊ နာမ် သက်သက်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာမျိုး။ နာမ်မရှိဘူး၊ ရုပ်သက်သက် သာရှိတဲ့ ဗြဟ္မာမျိုးပါ။ ရုပ်နာမ်နှစ်မျိုးလုံး မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘုရားရှင် တရားဟောလို့ မရတော့ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရား ကောက်ချက်ချတယ်။ “အရှုံးကြီး ရှုံးပြီ၊ အာဠာရနဲ့ ဥဒက အရှုံးကြီးရှုံးသွားပြီ” တဲ့။ တရား မနာရတာ၊ တရားနာယူခွင့်မရတာသည် အရှုံးကြီး ရှုံးတာပါတဲ့။ တရားဓမ္မ သိနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိပြီးတော့ မနာယူရင် ရှုံးတာပါပဲ။ ပညာအရာမှာ အင်မတန် တော် ပါတယ်၊ တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပညာဇတဒင်္ဂရတဲ့ အရှင် မြတ် အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်းလျာ ပညာဉာဏ် ထက် မြက်ပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့လို့ တရားမနာဘဲ တရားမသိပါဘူး။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဓမ္မကို သိမြင်ဖို့ဆိုရင် တရားနာကို နာရပါမယ်။ တရားမနာဘဲနဲ့ တရားရသူ မရှိနိုင်ပါဘူး။ တရားမသိနိုင်ဘူးဆိုတော့ သတိထား၊ ကြိုးစားပြီးတော့ တရားနာကြရပါမယ်။

အားလပ်ချိန်မှာ တရားနာ

ဘဝထဲမှာတရားရှာဖို့၊ ဓမ္မရှာဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ အချိန်မရသူတွေအတွက် ဓမ္မရှာနည်းလေး၊ ဓမ္မရှာဖို့ အချိန်လေး ဖော်ထုတ်ပြီးတော့ ပြောပါမယ်။ အလုပ် အကိုင်အားချိန် တရားနာရပါမယ်။ တရားကျင့်ရပါမယ်။

တရားဘာလို့ မနာဖြစ်လဲမေးရင် ပြန်ပြောတတ် ကြတာက “အလုပ်မအားလို့ ဘုရား” တဲ့။ ဘာလို့ တရား မကျင့်ဖြစ်တာလဲမေးရင် ပြောကြပါတယ်။ “အလုပ် မအားလို့ပါ ဘုရား” တဲ့။ လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုး လက်ကိုင်ထားတဲ့ စကားသည် “မအားလို့ပါဘုရား၊ မအားလို့ပါဘုရားပဲ” ပြောကြတယ်။

ကုသိုလ်တစ်ခုခုပြုဖို့ ပြောလိုက်ပြီဆိုရင် ပြန်တုံ့ ပြန်တာကို ဘုန်းကြီးတို့ မှန်းလို့ရနေပြီ။ “အရှင်ဘုရား မအားလို့ပါ” ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဘာလို့ ဘုရားမရှိခိုးလဲ ဆိုရင် မအားလို့ပါ။ ဘာလို့ ဥပုသ်မစောင့်လဲဆိုရင် မအားလို့ပါ။ ရေလဲနဲ့ သုံးကြတဲ့စကားလုံးပါ။

၆၀ ♦ ဓမ္မဒုတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဒါကြောင့် အခုပြောချင်ပါတယ်။ “မအားရင် နေပါ။ အလုပ်အကိုင်တွေ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ တရားနာပါ” လို့။

တစ်နေ့တာ အချိန်ကိုကြည့်တော့ မနက်မိုးလင်း လို့ အိပ်ယာကထ၊ အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရတယ်။ အလုပ်သွားတယ်။ စီးပွားရှာတယ်။ ညနေ အိမ်ပြန် ရောက်တယ်။ ရေမိုးချိုး၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးတဲ့ အချိန် မအားဘူးလား၊ အားပါတယ်။ အလုပ်အားတဲ့ အချိန်ကျတော့ တချို့က တီဗီရှေ့မှာ၊ တော်တော်များများ က တီဗီရှေ့ရောက်နေတယ်။

တစ်လုံးက တရားနာဖို့

ဒကာတစ်ယောက်ဆို အိမ်မှာတီဗီသုံးလုံးနဲ့ပါ။ သူတို့မိသားစုနဲ့ ဘုန်းကြီးက ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒကာတွေ၊ တီဗီတွေ သုံးလုံး တောင်လား” ဆိုတော့ “အရှင်ဘုရားရဲ့ ဒကာမကြီးနဲ့ သူ့သမီးတွေ ကိုရီးယားကားကြည့်ဖို့က တီဗီတစ်လုံး တဲ့။ တစ်လုံးက တပည့်တော်နဲ့ သားတွေ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်တာဘုရားတဲ့။ ဟိုတစ်လုံးကရောဆိုတော့ ဟို တစ်လုံးက တရားနာတာ ဘုရား”တဲ့။ လူကြီးတွေ တရားနာဖို့ပါတဲ့။

အဲဒီတစ်လုံး ဘုန်းကြီးကြည့်လိုက်တာ ဖုံတွေကို တက်လို့။ သုံးလုံးမှာ နှစ်လုံးက ပြောင်လက်နေတာပဲ။ ကျန်တဲ့တစ်လုံးက ဖုံတက်နေတယ်။

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရာ ၆၁

အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ တချို့က တီဗီကြည့်တယ်။
တချို့က အပြင်ထွက် လည်ပတ်တယ်။ တချို့က ဘော
လုံးပွဲကြည့်တယ်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ သွားတယ်။ မအားတဲ့
အချိန်လည်း တရားအလုပ် မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ အားတဲ့အချိန်
လည်း မလုပ်ဖြစ်ဘူးဆိုတော့ တရားအလုပ်လုပ်ဖြစ်ဖို့
အချိန် မရှိတော့ပါဘူး။

နောင်မှဆို မလွယ်

အချိန်ကို ဘယ်လိုသုံးနေလဲ သတိထားကြည့်ပါ။
အားလပ်တဲ့အချိန်လေးသည် ငါ့အတွက် ဘဝထဲမှာ
တရားဓမ္မကို ရှာရမယ့်အချိန်လို့ သတ်မှတ်ထားပါ။
ဘဝထဲမှာ ကံကောင်းတဲ့ဘဝ၊ အခြေအနေပေးတဲ့ဘဝ၊
တရားဓမ္မ ရှာသင့်တဲ့ဘဝမျိုးမှာမှ တရားဓမ္မကို မရှာရင်
နောင်ရှာဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

အမြဲတမ်း လူ့ဘဝရမယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။
တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်ချင်လည်း
ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီဘဝတွေရောက်ရင် တရားနဲ့အဝေးကြီး
ဝေးပါပြီ။ ကံကောင်းလို့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ သွားဖြစ်
ရင်လည်း အဲဒီချမ်းသာတွေနဲ့ နစ်ပျောနေပြီး တရား
မရှာဖြစ်ပါဘူး။ ရှာဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

ဒီဘဝ ဒီအချိန်ခါအတွက် တရားအတွက် အသုံး
ပြုစေချင်လို့ တရားခေါင်းစဉ်ကို သေသေချာချာကို

ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ ◆ ၆၃

ကားပေါ်မှာလာကတည်းက စဉ်းစားလာခဲ့တာပါ။ ဘဝထဲမှာ တရားရှာ၊ ဘဝထဲမှာ ဓမ္မရှာ၊ အားလပ်တဲ့ချိန်ခါမှာ တရားရှာပါ။

ကုသိုလ်များရဲ့ မြစ်ဖျား

ကုသိုလ်အလုပ်တွေကို တရားနာခြင်းက စရပါတယ်။ တရားနာတော့မှ ဒါနကောင်းမှုပြုရင်လည်း စနစ်ကျတယ်။ သေချာတယ်။ တရားနာတဲ့သူ ဒါနပြုတာနဲ့ တရားမနာတဲ့သူ ပေးလှူတာ မတူဘူး။ စိတ်နေစိတ်ထားကအစ၊ နှလုံးသွင်းပုံကအစ မတူဘူး။

တရားနာတဲ့သူ သီလစောင့်တာနဲ့ တရားမနာတဲ့သူ သီလစောင့်တာနဲ့ မတူပါဘူး။ တရားနာတဲ့ သူက မကျိုးမပေါက်အောင် ဘယ်လို စောင့်ထိန်းရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာကို နားလည်တယ်။

အလုပ်အကိုင်တွေ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ တရားဓမ္မကို နာယူရမယ်၊ တရားနာခြင်းဟာလည်း တရားရှာခြင်းပါပဲ။ တရားမနာဘဲ ဘာမှကို မသိနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုကောင်းကျိုးမျိုးကိုမှ မျှော်လင့်လို့ မရပါဘူး။ တရားက ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးတယ်။ သိပ်ဆိုးသွမ်းတဲ့သူတွေ လိမ္မာရေးခြားရှိသွားတယ်။ တချို့ သိပ်ရိုင်းတဲ့သူတွေ ယဉ်ကျေးသွားတယ်။ တရားက ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာပါ။

၆၄ ◆ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘုရားတရားနဲ့ မနီးစပ်တဲ့သူတွေ ဘုရားတရားနဲ့
နီးစပ်လာတယ်။ တရားက ပြုပြင်ပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒီ
လောက် ကောင်းမြတ်တဲ့တရား ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
ကို ဖြစ်စေတဲ့ တရားကိုမှ မနာယူဘူး။ မလေ့လာဘူး။
မသင်ယူဘူး၊ မမှတ်သားဘူးဆိုရင် ကိုယ့်အကျိုး ဆုတ်
ယုတ်ပါမယ်။

ပုနဗ္ဗသုကမာတာကို အတုယူပါ။ သားရေးသမီး
ရေး စီးပွားရေးထက် ဘာကို ဦးစားပေးသလဲ။ ကိုယ်
ပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းနေတဲ့ကြားထဲက တရားဓမ္မကို
ဦးစားပေးအရယူသွားတယ်။

သူ့ဘဝရဲ့ ချမ်းသာသုခကိုရဖို့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ
ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်ကို တရားဓမ္မအရရှာ၊
အရယူတယ်လို့ အတုယူ၊ လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်သုံး၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆုံးမ၊ တရားဓမ္မ အသိအမြင်
တွေရအောင် လေ့ကျင့်၊ အားထုတ်ပြီးတော့ အမြတ်
ဆုံးဖြစ်တဲ့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ
လွယ်ကူစွာနဲ့ ရနိုင်ရောက်နိုင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါ
စေ၊ ကျင့်ကြံပွားများ နှလုံးသွင်းနိုင်ကြပါစေ။

ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညိဿရဘိဝံသ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ၏ ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေဝဒေသဝင် ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ

ကျပ် ဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ (ဦးကံစိန်) ဒေါ်သိန်းနှင့် သမီး မနုရီစိန်၊
သား ကိုနိုင်အောင်၊
သိန်းမင်းသင်္ကန်းတိုက်၊ ကျုံပျော်မြို့။
- ၂။ ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင်မိသားစု
၁၃၄၊ မင်းလမ်း၊ မုဒုံမြို့။

ကျပ် ဆယ့်တစ်သိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ (ဒေါ်ခင်နှင်းရီ)အား ရည်စူး၍ ဦးသန်းလွင်၊
သမီး မခင်ခင်စု၊
နှင်းစာပေရတနာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ဆယ်သိန်းအလှူရှင်

- ၁။ နှစ်ဖက်သောမိဘများအား အမှူးထား၍
ဦးမြင့်ထွန်း + ဒေါ်ခင်မာရွှေ၊ သမီး ဆုပြည့်စုံထွန်းမိသားစု၊
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ရှစ်သိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ ဒေါ်ခင်နုနှင့် ဦးမြညွန့် + ဒေါ်ခင်မော်မိသားစု၊
သိန်းတစ်ရာ - ဆီစက်နှင့်ပွဲရုံ၊ ရေနီမြို့။

ကျပ် ခုနှစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးငွေအောင် + ဒေါ်ခင်သီတာ၊ သမီးအေး ငွေအောင်၊
သား အောင်ငွေဟိန်း မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဓမ္မဒါန အလှူရှင်စာရင်း (၂)

- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်သန်းစိန် မိသားစု
အမှတ်(၂၆၆)၊ (၃၃)လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

ကျပ် ခြောက်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးဝင်းသန်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်အုန်း၊ မင်းလမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၂။ ဦးတင်အောင် + ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း
မိုး - ချိုချစ် မိသားစု၊ ညောင်လေးပင်မြို့။
- ၃။ မသင်းသင်းမြတ်၊ ကျိုက်ကော်။
- ၄။ ဒေါ်ကျင်နု မိသားစု၊ ဟိန်းထက် - စတိုး
ပိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကျော်ဝင်း) ဒေါ်မော်မော်ဦး မိသားစု
အမှတ်(၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်လှိုင်းယဉ်မိသားစု၊ ဟင်္သာတမြို့။
- ၃။ ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခိုင်မိသားစု
ရွှေရတနာလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄။ ဦးသန်းလွင် + ဒေါ်ရီရီမြင့်မိသားစု
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၅။ ခမည်းတော် ဦးကျော်လှိုင် + မယ်တော် ဒေါ်မြင့်ကြည်၊
ကြံတိုင်းမြင့်ရွှေဆိုင်၊ သထုံ မြို့။
- ၆။ လှိုင် - ကမာရွတ်ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့်
စေတနာရှင်များ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးသိန်းဇော် + ဒေါ်ခင်လှ၊ သမီး မသွယ်သွယ်ထက်၊
သိန်းဇော်ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ၈၆လမ်း၊ မန္တလေးမြို့။
- ၈။ ဒေါ်ကင်း၊ ဒေါ်အေးအေး၊ ဒေါ်ထွေးထွေး၊ ဒေါ်ဘေဘီဝင်း၊
တပင်ရွှေထီးလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။

ဓမ္မဒါန အလှူရှင်စာရင်း (၃)

၉။ ဦးသိန်း + ဒေါ်ခင်အုံး၊ အမှတ် ၁၀၇၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊
(၃) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်း အလှူရှင်များ

၁။ (ဦးခင်မောင်လွင်) + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်မိသားစု၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် သုံးသိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

၁။ ဒေါက်တာအိမ်ဟိုး + ဒေါက်တာခင်သန်းကြွယ်
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။

၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော်
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။

၃။ ဦးမြင့်သိန်း + ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ သမီး ယုလွဲမြင့်၊
သား ဉာဏ်လင်းမြင့်၊ စပါယ်ရုံလမ်း၊ ရွာမ၊ အင်းစိန်။

၄။ မသန်းသန်းစိုး၊ မမြင့်မြင့်ဦး
သန်းစိုးစတိုး၊ ပတ္တမြားလမ်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့။

၅။ ဦးသာထွန်း + ဒေါ်အုံးခင်၊ သမီး ခိုင်ခိုင်ထွန်းဖြူ၊
လှိုင်လှိုင်ထွန်းဖြူ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့။

၆။ ပါမောက္ခဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် + ဒေါ်ခင်ရည်မွန်မိသားစု၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၇။ ဦးအောင်မြင့်သိန်း + ဒေါ်ခင်မိုးရွှေ၊ သား မင်းသူဟိန်း၊
မှော်ကန်(၈)လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

၈။ ဦးမင်းလွင် + ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊ တူမ မရီဝင်းထက်၊
ဆရာကြီးရွှေဆိုင်၊ တောင်စွန်းမြို့။

၉။ ဒေါက်တာဝါဝါ၊ သင်္ချာဌာန၊ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်။

မေတ္တဒါန အလှူရှင်စာရင်း (၄)

ကျပ် နှစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်တင့်မာ မိသားစု၊ ၃၃၊ ကုသိနာရုံလမ်း၊ ပုသိမ်မြို့။
- ၂။ ဦးသန်းဦး + ဒေါ်စန်းစန်းမော်၊ သမီး မေသဲဦး၊
ဝင်းလဲ့လဲ့အောင်၊ ၂၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃။ ဒေါ်ခင်တိုးရီ၊ ဒေါ်ခင်နုရီ
လော့ဘ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊ အမေရိကန်။
- ၄။ (ဦးခင်အောင်) ဒေါ်ပို့ပို့ မိသားစု၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅။ ကိုသန့်ဇင် + မဝင်းဝင်းဖြိုး မိသားစု၊
တော်ဝင်ထွန်းသစ်စက်နှင့် ရေသန့်၊ ရေနီမြို့။
- ၆။ ဦးဘထက် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု
မြင့်ရတနာရွှေဆိုင်၊ အင်းစိန်ဈေးကြီး၊ ရန်ကုန်။
- ၇။ (ဦးငွေသိန်း) ဒေါ်ခင်မေ၊
ရွှေဆိုင်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၈။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဌေးလွင် (ငြိမ်း) + ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊
ရွှေဟင်္သာစတိုး၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၉။ ဒေါ်ခင်ရီမွေးနေ့အလှူ၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊
ကန်တော်လေး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၀။ ဦးဘုန်းမော်ရွှေ + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်၊
သမီး စုနှင်းရွှေ၊ မိသားစု၊ မကွေးမြို့။
- ၁၁။ ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊ ဒေါ်ခင်ခင်လေး။
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဦးသောင်ဇင် + ဒေါ်တင်တင်နွဲ့၊ အမေ ဒေါ်တင်တင်အေး၊
သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဓမ္မဒါန အလှူရှင်စာရင်း (၅)

ကျပ် တစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးကိုကို + ဒေါ်လေးငယ်နှင့် ကိုဇော်မင်း + မဇင်မာ
မိသားစု၊ တောင်ငူမြို့။
- ၂။ ဦးဘသီး + ဒေါ်ခင်ခင်လှ၊ မြသပိတ်လမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၃။ ဦးမြတ်ထွန်း၊ မလေးရှား။
- ၄။ ဦးထွန်းထွန်းဦး + ဒေါ်သိန်းသိန်းဌေးမိသားစု
၁၀ - အေ (၁) လမ်း၊ လှိုင်ရတနာမွန်အိမ်ရာ၊ ရန်ကုန်။
- ၅။ ဦးကိုကို + ဒေါ်ခင်နွဲ့နွဲ့၊
ရွှေရတနာလမ်း၊ (၈) မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆။ ဦးဒယ်ရစ်တင်လေး၊ အမှတ် (၄၆၇)၊
ဗဟိုလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးမောင်စိန်၊ သမီး မမြင့်မြင့်အေး၊ အာရှမိတ္တူ၊ အမှတ် (၈၄)၊
လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ဦးကျင်ဂေါ့ + ဒေါ်ကျင်နု၊ သမီး ဒေါ်တူပို့၊ မြို့မ၊ တောင်စွန်း။
- ၉။ မောင်ထင်ကျော် + မမြရတနာဖြိုး၊ ရေနီမြို့။
- ၁၀။ (ဒေါ်သန်း) ညီမ ဒေါ်သန်းညွန့်၊ တူမ မအေးမြင့်၊
ပြသတိုက်ရွာ၊ တွံတေးမြို့နယ်။
- ၁၁။ ဦးမိုးနိုင် + ဒေါ်ငြိမ့်ငြိမ့်ကျော်၊ သမီး အိမ်ဖူးဖူး
ခတ္တာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဒေါက်တာဦးစံကျော် + ဒေါ်ညိုညို၊ သမီး မမေဖြူစံကျော်၊
ပန်းသီဆေးခန်း၊ အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၃။ ဟိန်းထက်ပညာရေး၊ လှဥယျာဉ်၊ ဥက္ကံမြို့။
- ၁၄။ မောင်ဟိန်းသန့်ဇော်၊ မောင်သူဟန်စိုး
သီရိရွှေစင်ရွှေဆိုင်၊ မန္တလေးမြို့။
- ၁၅။ သူငယ်ချင်း (၁၂) ယောက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၆။ ဦးလှမြင့် + ဒေါ်စောပုမိသားစု
မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဓမ္မဒါန အာယုရှင်စာရင်း (၆)

- ၁၇။ ဦးအောင်ဇော်မိုး + ဒေါက်တာနီနီကျော်
(မျက်စိအထူးကု)၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၈။ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း (ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
လိပ်ပြာကန်အိမ်ရာ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၉။ ဦးအောင်သိန်း + ဒေါ်ရှုတင်မိသားစု
ဖူဂျီဓာတ်ပုံတိုက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၀။ ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းအေး
နှင်းဆီမွှေးစတိုး၊ ကေတုမတီ၊ တောင်ငူမြို့။
- ၂၁။ ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် + ဒေါ်တင်အေးဆင့်
မြေးမင်းထူးမွန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၂။ ဒေါက်တာမျိုးသိုက်၊ ကလေးဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ထွန်း + ဗိုလ်ကြီးဒေါ်တင်တင်အေး
မိသားစု၊ နေပြည်တော်။
- ၂၄။ (ဦးကျင်မောင် + ဒေါ်ကျင်မြ) မိသားစု
၁၇၆၊ ဈေးပိုင်း၊ ၁၈ လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၅။ ဦးကြည်စန်း၊ မွေးနေ့အလှူ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၆။ ဒေါ်စိန်ကြည် မိသားစု၊
ဒါးက၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။
- ၂၇။ ဒေါ်မေမေထွေး၊ မနန်းခင်ခင်စော
ခေမာသီ (၄) လမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၈။ ဦးအေးမောင် + ဒေါ်ထွေး၊
အမေထွေး ပဲခူးသန့်မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၉။ ကိုသန်းအေး၊ ပုသိမ်မြို့။
- ၃၀။ ဦးချစ်စိုး + ဒေါ်စန်းစန်းရွှေ မိသားစု၊ ဩစတြေးလျ။
- ၃၁။ ဦးစိုးရီ + ဒေါ်မြခင်၊ သမီး - မခိုင်ခိုင်မိုး မွေးနေ့၊ နဝဒေးရပ်၊
တောင်စွန်း။

ဓမ္မဒါန အလှူရှင်စာရင်း (၇)

- ၃၂။ ဝင်းစတားတော်ဆက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၃။ ဒေါက်တာသိန်းတန် + ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝေမိသားစု၊
ဖြူဖွေးဆေးဆိုင်၊ ကျိုက်ထို။
- ၃၄။ ဒေါ်စိန်ဗလီ၊ သမီးမအေးမြင့်၊ မော်လမြိုင်မြို့။
- ၃၅။ ဦးခင်အောင် + ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ဗိုလ်ချိုလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ၃၆။ ဦးချစ်ဝင်း + ဒေါ်ခင်သန်းအေး၊ သီရိလမ်း၊ ဝှုမြို့။
- ၃၇။ စက်ရုံမှူး ဦးပိုက်ထွေး၊ ဒေါ်ခင်မျိုးဌေး မိသားစု၊
စစ်တောင်းစက္ကူစက်၊ သိမ်ဇရပ်မြို့။
- ၃၈။ မောင်အောင်ထူးနိုင် + မသဲဝေလွင်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၃၉။ ကိုကြီးမြင့် + မမာမာမြင့်၊ တောင်ကြီးမြို့။
- ၄၀။ မောင်ရဲရင့်ထွန်း + မအေးငွေအောင်
တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၁။ (ဒေါ်ခင်ဌေး) ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်မိသားစု၊
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၂။ ဦးအောင်စိုး + ဒေါ်အယ်မာမြင့် မိသားစု
တပင်ရွှေထီးလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။
- ၄၃။ ဦးရွှေမန်း + ဒေါ်တင်လှမိသားစု
ပတ္တမြားလမ်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၄၄။ ဦးတင်မြင့် + ဒေါ်ဝင်းမိုး၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၄၅။ ဦးတင်ဆင့် + ဒေါ်မိမိထွေး သားရစ်ကီ၊ သမီးရင်းရင်း၊
အမေရိကန်။
- ၄၆။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်နှင့် မောင် ကိုကျော်မိုးသက်၊
နှင်းဆီလမ်း၊ အလုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၇။ ဒေါ်ခင်မာမြင့် မိသားစု၊ ဘုရင့်နောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၈။ (ဦးရွှေချိန် + ဒေါ်ခင်လှ) ဒေါ်လှဆိုင်
မြေး မဒေစီချိန်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၄၉။ ၇ ရက်သားသမီးများ၊ သနပ်ပင်မြို့။

မေတ္တဒါန အာလှူရှင်စာရင်း (၈)

- ၅၀။ မမေသဲဦး၊ မဝင်းလဲ့လဲ့အောင်မွေးနေ၊
၂၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၁။ ဒေါက်တာမြတ်ထွန်း + ဒေါ်ခင်သိန်းဝင်း မိသားစု၊
မျက်စိ နားနာခေါင်းဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၂။ ဦးလှရွှေ + ဒေါ်ခင်အေးမူ၊ ရွှေပန်းတိမ်၊ မြို့လှမြို့။
- ၅၃။ ဦးစိုင်းစံလင်း + ဒေါ်နန်းရွှေပွင့်၊ သပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၄။ ဦးသန်းနိုင် + ဒေါ်စန်း၊ လောကနတ်ပဲဆီသန့်၊ မိုးကုတ်မြို့။
- ၅၅။ ဦးညွန့်လွင် + ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၆။ ဦးခင်မောင်ကြည် + ဒေါ်နနအေး၊
သား အောင်ဖြိုးဝေမိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၇။ ဦးဝင်းမော် + ဒေါ်ခင်ခင်လေး၊ သမီးခင်လင်းမော်၊
ဖော်အဲဗားကုမ္ပဏီ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၈။ ဦးစောဟန် + ဒေါ်အေးမြင့်၊ သမီး ဒေါ်နွယ်နွယ်အေး၊
မွေးရေဘဏ်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၅၉။ ဦးဘထက် + ဒေါ်အေးမြင့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆၀။ ဦးကျင်ဆွေ + ဒေါ်ခင်ခင်ဌေး၊
ဖိုးတီးရမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ ၃၁လမ်း၊ မန္တလေးမြို့။
- ၆၁။ ဒေါက်တာခေတ်ဝေ + ဒေါက်တာခင်ဝါဝါ
သမီး ယွန်းရတီခေတ်၊ ဘုရားကြီး။
- ၆၂။ ဦးအုံးကျော် + ဒေါက်တာတင်တင်မြမိသားစု၊
သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်တစ်သိန်းအောက် အလှူရှင်များအား
စာမျက်နှာ အခက်အခဲကြောင့် သီးခြားမဖော်ပြနိုင်ခြင်းအား
ခွင့်လွှတ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

